ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் :— திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] ராக்ஷஸஸூ பங்குனிமீ [ஸஞ்சிகை 2.

த்ரிபுவனகமனம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்

ததானே - வபுரலககுலாவ்ருதானநாப்ஜம் விஜயஸகே

ரதிரஸ்து மேऽனவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸநாதந தர்ம மஹாஸங்கம்.

மார்ச்சு மாஸம் 22 - தேதி முதல் 25 - ம் தேதிவரையில் ஸநாதந தர்ம மஹா ஸம்மேளநமெனும் ஸங்கமானது முக்தி தரும் நகர்களில் ஒன்றான மதுராபுரியில் நடந்தது. அந்நகர்க்கு உண்டாயிருக்கும் விசேஷமென்னென்றால், ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஐச்வர்யத்தைக் கொஞ்சமும் ஸங்கோசிக்காமல் அந்நகரத்தில் அவதரித்தான் என்பதுதான். அப்படிப்பட்ட மஹா க்ஷேத்ரத்தில் கூடுகின்ற ஸங்கத்தை ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயாபிமாநிகள் யாவரும் வந்து தர்சிக்கவேண்டுமென்று ஸங்கப்ரவர்த்தகர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டது. அக்காலம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் கண்டருளும் காலமென்றும் வெளியிடப்பட்டது. வ்ரஜபூமி யென்றும், பகவானுடைய லீலைகட்கு இடமான ஸ்தாநமென்றும், பகவானுடைய பாதரேணுக்களால் வ்யாப்தமாயிருக்

கும் புண்யபூமியென்றும், அவன் நித்யவாஸம் செய்கின்ற திவ்ய க்ஷேத்ரமென்றும், கீர்த்திபெற்ற மஹாஸ்தலத்தில் பாகவதர்கள் கூடினர்கள்; ஸநாதந தர்மத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டிய ப்ரகாரங்களை யோசித்துப் பல தீர்மாநங்களும் செய்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது.

மதத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டு மெனும் யோசனையானது ஸமீப காலத்தில்தான் நம்மவர்க்குள் சிலர்க்கு உண்டாயிருக்கின்றது. நம்மவரில் சிலர் இவ்வித ப்ரயத்நங்களுக்கு விரோதிகளாகவும் ப்ரகாசிக்கின்றனர். இந்த விஷயத்தில் பகுபெயர் உதாஸீநராக நிற்கின்றார்கள். பரமபுருஷன் அவர்களுடைய புத்தியை அநுப்ரவேசித்து நல்வழிக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

* * * * * *

ஓர் விஜ்ஞாபநம்.

தைமாஸம் ஸஞ்சிகை 464 - வது பக்கம், 18 - வது வரியில், "செய்திருக்கும்" என்பதற்குப் பதிலாக, "செய்திருக்கும்படி" என்றும், 466 - ம் பக்கம், 2 - வது வரியில், "அநுச்சாரணம்" என்பதற்குப் பதிலாக, "அநூச்சாரணம்" என்றும், அதே பக்கம் - 14 - வது வரியில் "ஸத்ய" என்பதற்குப் பதிலாக "கத்ய" என்றும் திருத்திக்கொள்ள ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

ஜநகநந்தினீ - 7 - வது பாகம் மாசிமாஸம் ஸஞ்சிகையில் அச்சிடப்பட்டது. அந்த அத்யாயம் அந்த ஸஞ்சிகையில் முடிவு பெறவில்லை. அதன் சேஷமும் அடுத்த அத்யாயமும் இந்த ஸஞ்சிகையில் அச்சிடப்படுகின்றன.

ஹார்டிஞ்சு ப்ரபு.

சென்ற ஐந்தரை ஸம்வத்ஸரங்களாய் நம்முடைய தேசரக்ஷணார்த்தம் ராஜப்ரதிநிதியாய் நின்று, ராஜாங்கத்தை நடத்திவந்த ஹார்டிஞ்சு ப்ரபுவானவர் இந்த மார்ச்சு மாஸத்தோடு தம்முடைய பாரத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்கின்றனர். இந்தத் தேசவாஸிகளான ஜநங்களுடைய அபிப்ராயத்தில், நம் தேசத்திற்கு ராஜப்ரதிநிதிகளாய் வந்த ப்ரபுக்களில் ஹார்டிஞ்சு ப்ரபு

ச்ரேஷ்டரெனத்தக்கவர். நம் தேசத்தார் உகந்தவர்களை ப்ராயேண ஐரோப்யர்கள் உகப்பது துர்லபம். அவர்கள் ச்ரேஷ்டராக எண்ணப்பட்ட ராஜப்ரதிநிதிகளை இந்தியர் அவ்வண்ணம் எண்ணுகின்றார்களில்லை.

நம் தேசத்தார் அபேக்ஷிக்கும் அம்சங்களைத் தருவதற்கு ஒரு ராஜப்ரதிநிதிக்கும் அதிகாரமில்லை. நம்முடைய அபேக்ஷைகளைத் தயையுடன் கேட்பவர் நமக்கு ஹிதர். அவற்றைக் கேளாமலிருப்பவரும், கேட்டபோது பருஷோக்திகளால் அவற்றை நிராகரிப்பவரும் நம்தேசத்தவர்க்கு அஹிதராவார். நம்முடைய சக்ரவர்த்திக்கும் நாம் வேண்டும் வரங்களை யெல்லாம் கொடுக்கத்தக்க அதிகாரமில்லை என்பார்கள். இவ்வதிகாரம் இங்கிலீஷ்க்காரர் குடியரசைச் சேர்ந்ததாம். அது இந்தியர்க்கு அநுகூலமாக ப்ரவர்த்திக்கப் போகின்ற காலம் யோசனைக்கு எட்டவில்லை. ஆனாலும் அதிகாரம் உள்ளவரையில் நம் தேசஜநங்கள் அபேக்ஷித்த வழிகளில் அவர்களுடைய அநுகூலத்தில் சிந்தையும் ப்ரவ்ருத்தியும் உள்ள உத்யோகஸ்தர்களை நம் தேசத்தார் விச்வஸிக்கின்றனர். இப்படி ஸுஹ்ருத்தமரான ஹார்டிஞ்சு ப்ரபுவுக்கு ஆயுஸ் ஆரோக்யம் முதலான ஸர்வாநுகூலங்களையும் உண்டாக்க வேண்டுமென்று பகவானை ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

* * * * * *

தஷிலாமா. திபத் தேசத்தில், தசிலுன்போவெனும் ஸ்தாநத்தில் வஸிக்கும் பௌத்த ஸம்ப்ரதாயாசார்யரான தஷிலாமா வெனப்பட்ட யதீச்வரனைப்பற்றி, அவரைத் தர்சித்த ஸ்வென்ஹெடின் எனும் ஐரோப்யர் எழுதுகின்றதை, மார்ச்சுமீ 'மாடர்ன் ரிவ்யூ' பத்ரிகையில் பார்த்து இவ்விடம் எழுதுகின்றோம். தஷிலாமா எனும் யதியை புத்தருடைய பரஸ்வரூபமாகின்ற அமிதாபருடைய அவதாரமென்று பௌத்தர் விச்வஸிக்கின்றனர்.

"தஷிலாமாவின் தர்சநம் ஆச்சர்யமானது; என்றும் மறக்கத்தகாதது. என் மநஸ்ஸில் எக்காலத்திலும் யாதொரு புருஷனும் அவ்வளவு ஆழ்ந்ததும் அழிக்கக்கூடாததுமான ப்ரதீதியை உண்டாக்கவில்லை. மநுஷ்ய ரூபத்துடன்கூடிய தெய்வமென்று அவ்வெண்ணம் எனக்கு உதிக்கவில்லை. ஸௌஹார்த்தத்திலும்,

நிர்த்தோஷதையிலும், பரிசுத்ததையிலும், ஸம்பூர்ணமான நிலையை ஸாத்யமானவரையில் எட்டியிருக்கும் மநுஷ்யனென, அவரைப்பற்றி எனக்கு எண்ணம் உண்டாயிற்று. அவருடைய முகப்ரகாசத்தை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன். எல்லையற்ற ப்ரியமும், சாந்தியும், பூததயையும் அதில் ப்ரகாசித்தன. அத்தகைய மந்தஸ்மிதத்தை நான் எங்கும் கண்டதில்லை. அவ்வளவு அழகாய் அமைந்தவாயும், கம்பீரமான தோற்றமும் (மற்றெங்கும் நான் கண்டேனில்லை.) தூங்கும்போது ஸ்வப்நத்தில் ரம்யமானதும், மதுரமானதுமான வஸ்துக்களைக் கண்டவன் கொள்ளும் புன்சிரிப்பைப் போன்றது அவர் புன்சிரிப்பு. அது அவரைவிட்டு எப்போதும் அகலவில்லை. எங்களுடைய கண்கள் ஸந்தித்தபோதெல்லாம் அந்த மந்தஹாஸம் விகஸித்தது; ப்ரீதியுடனும், நமக்கு அவரிடம் ப்ரியம் வளரும் வண்ணமும், அவர் ஶிரஃகம்பம் செய்தபோதெல்லாம், 'எனது ஸ்நேஹத்தைப் பூர்ணமாய் நம்பு; ஏனெனில் எனது சித்தம் எல்லா மநுஷ்யரிடமும் அநுகூலமாயிருக்கின்றது.' என்று அவர் சொல்வதுபோல் தோன்றியது."

"அவர் அமிதாபரின் அவதாரம்! ஶாஶ்வதமாயிருக்கும் அமிதாபரின் ஆத்மாவானது தத்காலம் வர்த்திக்கும் ப்ராக்ருத ஶரீரம்! ஆதலால் அப்ராக்ருத ஜ்ஞாநமும், ஸர்வஜ்ஞதையும் பூர்ணமாய் நிறைந்த ஒரு தேவதை! திபத் தேசத்தார்கள் அவரைப் பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமாந காலங்களில் நடக்கும் யாவற்றையும் அறிந்தவரென்று நம்புகின்றார்கள். அவர் அமிதாபர் தானோ நானறியேன். அவர் அத்யந்தம் அஸாதாரண புருஷர் என்பதும், அஜ்ஞாத்ருஶமானவர், அத்விதீயர், ஸத்ருஶரற்றவர் என்பதும் நிச்சயமே. அவருடைய தர்சநம் எனது பாக்யவிசேஷமென்றும், அவர் ஸமீபத்தில் நான் இருந்த காலத்தை நான் என்றும் மறவேனென்றும் அவருடன் சொன்னேன். தக்ஷிலாமாவையும் அவர் என் மநஸ்ஸை ஆகர்ஷித்த விஶேஷத்தையும் தவிர, மற்றொன்றை நான் எண்ணக்கூடியவனல்லேன். அவரது தர்ஶநத்தால் நான் அபஹ்ருத சித்தனாய், உன்மத்தனென, லாப்ராங் எனும் அவர் மடத்தை விட்டு வெளிப்பட்டேன். நான் திபத்தில் கழித்த பஹு திநங்களைவிட அந்த ஒருநாள் எனக்கு விசேஷித்தது; அத்தேசத்தில் உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவை நான் கண்டதாக நினைத்தேன்."

“சிலர் பரரால் தர்சிக்கப்பட்ட உடனே, அவரது சரித்ரம் பூர்ணமான தென்றும், லோகத்தில் மதிக்கத்தக்க தென்றும் எண்ணும்படிச் செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட துர்லபராயும், சுத்தராயும், ஸத்வ்ருத்த முடையவராயும் இருப்பவரில், தஷிலாமா ஒருவர். ஸத்யமாய்ச் சொல்கின்றேன். தஷிலாமாவின் ஜ்ஞாபக மானது நான் இருக்கும் வரையில் என்னைவிடாது; அவருடைய ஸ்நேஹம் ஹார்த்தமானது; அவர்சரித்ரம் நிர்த்தோஷமாய் ப்ரகாசிக்கின்றது; சுத்த மநஸ்ஸுடனும், விநயத்துடனும்கூடி அவர் ஸத்யாந்வேஷியா யிருக்கின்றார். தர்மத்தில் விஶ்வாஸத்துடனும், அந்தராத்மாவுக்கு த்ருப்தியாயும் நடப்பதால், தமது ஶரீரம் ஸர்வஶக்தரான அமிதாபருக்கு யோக்யமான வாஸஸ்தாநமாகின்றதென்பதை அவர் அறிகின்றார்.”

ஸ்வென்ஹெடின்துரை கீழ்த்தேசத்தாருடைய நாகரிகத்தில் விஶேஷ மதிப்பைக் கொண்டவர் அன்றும். அவர் தஷிலாமாவைப்பற்றிச் சொன்னதை ஸந்தோஷத்துடன் வரைந்தோம். நம்முடைய மடாதிபதிகளும் வைதிக ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களும் மேலெழுதியவற்றைச் சிந்திப்பாராக.

* * * * * *

பலதேசத்து ஸ்த்ரீகளினுடைய குணங்கள்.

ஸத்யபலாதேவி யென்றொரு பங்காள ஸ்த்ரீரத்நம் பூமியில் பல தேசங்களையும் போய்ப் பார்த்தவள். இந்திய ஸ்த்ரீகளுடைய வித்யா விஷயத்தைப் பற்றிக் காசியில், ஹிந்து கலாஸங்கத்தின் ஆரம்போத்ஸவ காலத்தில் அவள் உபந்யாஸம் செய்தனள். அப்போது பலதேசங்களுடைய ஸ்த்ரீகளைப் பற்றி வர்ணித்தாள். பர்மாதேசத்தில் பெண்களெல்லாம் படித்தவராம். எவ்விதமான தொழிலிலும் இஷ்டப்படி அவர்கள் ப்ரவேசிக்கலாமாம். இஷ்டப்படி எல்லா ஜாதியரையும் மதத்தினரையும் அவர்கள் கல்யாணம் செய்துகொள்கின்றனராம். மநோபலமும், தர்மத்தில் நிலையும் அவர்களுக்கு ப்ராயேண இல்லையாம். ஒரே நிமிஷத்தில் இஷ்டப்படித் தம் மதத்தை அவர் மாற்றிக்கொள்வராம். ஆதலால் ஐம்பது வர்ஷங்கட்குள் பர்மா ஜாதியார் அற்றுப்போவராம்.

சைனதேசத்து ஸ்த்ரீகள் ப்ராயேண படிக்காதவராம். ஆனல் அவர்கள் உழைப்பாளிகளாம். தம் புருஷரிடமும் பிள்ளைகளிடமும் ப்ரியமுள்ளவராம். செட்டாகப் பிழைப்பவராம். புருஷர்க் கடங்கினவராம். புருஷர் தொழில்களில் அவர்களுக்கு உதவி செய்பவர்களாம். ஸ்வாதந்த்ரியம் குறைந்திருந்தும், த்ருப்தரா யிருக்கின்றராம். ஆதலாம் சைனதேசத்தார் எங்கு சென்றலும் வ்ருத்தியாகின்றனராம், பணக்காரரும் ஆகின்றனராம்.

ஜபான்தேசத்து ஸ்த்ரீகள் எத்தொழில்களிலும் தைர்யமாக ப்ரவேசிக்கின்றனராம். மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்கின்றனராம். சித்ர வேலைகள் செய்வதில் அவர்களுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாம். அமெரிக்கா ஸ்த்ரீகளைப்போல் பரிணமிக்கின்றனராம். கலாசாலைகளில் படிக்கின்றனராம். கல்யாணம்செய்து கொண்ட ஸ்த்ரீகள் ஸாதாரணமாய் நெறியில் நின்றலும், அந்ய ஸ்த்ரீகள் பலவித நடத்தைகளுடன்கூடி அந்நாட்டில் காணப்படுகின்றனராம். பணத்திற்காக அவர்களில் அநேகர் தர்மலோபம் செய்யத் துணிந்தவராம்.

அமெரிக்கா ஸ்த்ரீஜநங்கள் புத்தியையும், தர்மத்தையும், மதத்தையும் பற்றி மிகப் படித்தவராம். யாவரும் எளிதாகவே மிகவும் அந்நாட்டிற் படிக்கக்கூடுமாம். அமெரிக்கா ஸ்த்ரீகள் ஸ்வ ஜீவந விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரராம். குடும்பத்துக்கும், பொது நன்மைக்கும் அவர் மிகவும் ஸஹாயமாய் இருக்கின்றனராம். ஆதலால் அமெரிக்காவுக்கு நல்லகாலம் உண்டாகுமாம்.

ஐரோப்யஸ்த்ரீகளில், தென்பாகத்தில் வஸிப்பவர் அதிகமாக ஸுகத்தை இச்சிப்பவராம். ஐரோப்ய ஸ்த்ரீகள் ப்ராயேண புத்திசாலிகளாம்; உழைப்பாளிகளாம்; படித்தவராம்; நாகரிகமுள்ளவராம். ஆனல் புருஷர்களுடைய சக்தியை அதிக்ரமித்துச் செலவை அபேக்ஷிக்கின்றனராம்: அதனல் எப்போதும் அத்ருப்தராய் இருக்கின்றனராம். தமது குணங்களை விசேஷித்து மதிக்கின்றபடியால், அடிக்கடி துக்கமடைகின்றனராம். எளிதில் கோபம் கொள்கின்றனராம்: அதனல், படித்தவர் குடும்பங்களிலும் கலஹங்கள் விளைகின்றனவாம். ஐரோப்ய ஸ்த்ரீகள் செல வழிப்பதில் சிறந்தவராதலால், புருஷர்கள் ப்ராயேண விவாஹத்தை இச்சிப்பதில்லையாம். ஐரோப்ய தென்னட்டுப் பெண்க

ளும் விவாஹத்தில் களிக்கின்றனர் இல்லையாம். பணமில்லாப் பெண்கள் பிராஞ்சு தேசத்தில் விவாஹம் காண்பது அரிதாம். ஆதலால் அங்கே ஜநங்கள் குறைகின்றனராம்.

ஆர்யநாட்டு ஸ்த்ரீகளினுடைய குணங்கள்.

இப்படிப் பல தேசங்களிலும் ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்துவிட்டுப் பெண்கட்குள் உத்தமிகள் இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றாரென ஸத்யபலாதேவி கண்டுகொண்டனள். மற்ற தேசத்தார் அநுபவத்தைக் கண்டுதான், நமக்குள்ள குணங்களை நாமறியவேண்டுமாம். பள்ளிக்கூடங்களில் கிடைக்கும் தத்கால படிப்பினால் ஸரியான ஸ்த்ரீரத்நங்கள் தேறமாட்டாராம். ஒரு குடும்பமென்றால் - எஜமானன், பத்நீ, பிள்ளைகள், மற்றோர் யாவரும் பலவாறு தம்முடைய ப்ரியங்களை த்யாகம்செய்ய வேண்டியதாகின்றதாம். அக்குடும்பத்தில் தான் பெண்கட்குத் தக்க கல்வி கிடைக்குமாம். நம்தேசம் ஏழைதேசமாம். பல குடும்பங்களில் அல்பமான ஆகாரம் கிடைத்தபிறகு மிகுதியாவது ஒன்று மில்லையாம் இப்படிப்பட்ட ஏழை ஜநங்கள் தங்கள் குழந்தைகளை யெல்லாம் எவ்விதம் படிப்பிக்கப் பொருந்தும்? முடிவில் பார்த்தால், போதுமான ஆகாரமின்றி, நம்தேசத்தில் சிசுக்களும் ஜநங்களும் விஸ்தாரமாக இறக்கின்றனராம். நம் ஸ்த்ரீகள் காலை 4 - மணிக்கு எழுந்து ராத்ரி பத்துமணி பர்யந்தம் இடைவிடாமல் வேலைசெய்கின்றனராம்; தாந்யத்தை எந்திரம் பிடித்து மாவாக அரைக்கின்றனராம்: ஜலாசயங்கட்குப்போய் ஜலம்கொண்டு வருகின்றனராம்; வீட்டைப் பெருக்குகின்றனராம்; குழந்தைகளை ஸ்நாநம் செய்விக்கின்றனராம்; பாத்ரங்களைச் சுத்திசெய்கின்றனராம்; சமையல் செய்கின்றனராம்; வீட்டில் ரோகிஷ்டரை ஆதரிக்கின்றனராம்; பர்த்தாவான வீட்டு எஜமானனுக்கு பசுச்ரூஷை செய்கின்றனராம்; இத்துடன் இளங் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், பாலெப்படிச் சுரக்கும் என்று கேட்கின்றாள் ஸத்யபலாதேவி.

நம் தேசத்து ஸ்த்ரீஜநங்கள் தெய்வப்பிறப்பினராம்; ஸத்யம் தவறாமல் தர்மத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு, ஸந்துஷ்டரான ஸ்த்ரீகள் இந்தியா தேசத்தில் தான் உள்ளனராம். மேல் விவரித்தபடி ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தை நிர்வஹிக்க ஸஹாயமாயிருக்கும் அவர்களுடைய த்யாகசீலதையும், உயர்ந்த பாதிவ்ரத்யமும், குடு

ம்ப நிர்வாஹ ஶாஸ்த்ரங்களில் ஸமர்த்தரான ஐரோப்ய வித்வான்கள் யோசனைக்கும் எட்டமாட்டாவாம். இப்படித் தர்மத்தில் நிலைகொண்ட ஸ்த்ரீகளை நாம் இழக்கவொண்ணுதாம். இப்படிப்பட்ட தெய்வப் பிறப்பெனக்கூடிய மாதர்களை யுண்டாக்கும் க்ரஹ ஸம்ஸர்க்கங்களை நாம் அழிக்க ஒண்ணுதாம். இந்தக் குணங்களை விடாமல், இவற்றுடன் சரீரபலமும், புத்திபலமும், கூடும்வகையில் வேண்டிய படிப்புதான் இந்திய ஸ்த்ரீகட்குத் தேவையானதாம்.

இப்படி யெல்லாம் ஸத்யபலாதேவி சொன்னுள். ஸ்த்ரீகட்குள் பரவும் தத்காலநாகரிகம், இன்னும் இவ்வண்ணமே அநுவர்த்தித்ததாகில், ஐம்பது வர்ஷங்கட்குள்ளாகவே, ஆர்யஜாதியென்பது பேருடன்கெடும். ஸ்த்ரீகள் க்ரஹ வ்யாபாரங்களை ப்ராயேண விட்டு விட்டார்கள். பள்ளிக்கூடம் போகின்ருர்கள்; கலாசாலைகளும் அவர்க்காக உண்டாகின்றன; கலாஸங்கமும் வரப்போகின்றது; க்ரஹங்களில் ஸத்ஸங்கம் அற்றுப்போகின்றது. ஸ்வாதந்த்ரியத்தை வஹிக்கின்ருர்கள்; ஸூர்யன் உதித்தபிறகுதான் அவர்களுடைய கண்களாகிய தாமரைகள் மலர்கின்றன. எழுந்தவுடன் காப்பியை அபேக்ஷிக்கின்றனர். ஆகாரத்துக்கு வேண்டிய அளவு ஒருவன் ஸம்பாதித்தால், அந்யர்தான் அவன் வீட்டில் சமைக்கவேண்டும். வீட்டை வேலைக்காரி சுத்திசெய்வள். பிள்ளைகளை அவளே குளிப்பாட்டுவள். குழந்தைகட்கு முலைப்பால் போய் விலைப்பால்கள் வளர்கின்றன. தூங்கும் வேளையும் சாப்பிடும்வேளையும் தப்ப, மற்ற வேளைகளைப்போக்க, நாவலுண்டு, பாட்டுண்டு, வாத்யமுண்டு, வம்பளப்புண்டு; பட்டணத்தில் கடற்கரையுண்டு, க்ளப்புண்டு, ஸ்வகார்த்தம்கூடும் ஸபைகளுண்டு; ஸுந்தர நாடகசாலைகளுமுண்டு; பார்ட்டிகள் உண்டு; உபந்யாஸங்களுண்டு; சிற்றுணவுகளும் பாநங்களுமுண்டு. நாகரிகம் ஓங்கிவளர்கின்றது. இதை யோசித்துத்தான்.

யஸ்மிந் தேஶே ஸ்த்ரிய: ஸர்வா: ஸ்வைராசாரவ்ரதாஸ்ததா ॥
ஸ்வைராசாரஸு க்ருஷ்ணேஷு வ்ருத்திஷு திஷ்டந்தி ஸ்த்ரிய: ।
ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: ॥

என்று பகுகாலத்துக்குமுன் சொல்லப்பட்டது.

* * * * * *

பத்ராதிபர்க்கு ஒரு ஸ்வாமி எழுதின விஷயம்.

தை மாஸ ஸஞ்சிகையில், தேசிகனையும் ததீயர்களையும் தூஷித்து எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை நாம் அச்சிடாமல் விட்டோம். கலாவைஷம்யம் பெருகுமென்றும், வாதம் வளருமென்றும், அவ்வண்ணம் விட்டோம். தூஷணங்கட்கு ஸமாதாநம் அபேக்ஷித்த ஒரு வடகலை ஸ்வாமிக்காக, "வடகலையார் பின் குறித்தவண்ணம் ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும் என்பதை மாத்ரம் காட்டுகின்றோம்", என்று சில விஷயங்கள் எழுதினோம். இதைக் கடாக்ஷித்த தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தராயும் ஸ்ரீரங்கவாஸியாயு மிருக்கின்ற ஒரு ஸ்வாமி, "[illegible]" என்று ஒருகடிதம் எழுதுகின்றார். வைஷம்ய நிவாரணத்துக்காகவே ஸபை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. வைஷம்ய ப்ரதிபாதநாவஸரங்களை நாம் வேண்டுகின்றோமில்லை. உபயகலாவிஷ்டர்களுக்குள் அபிப்ராய பேதமுண்டென்பதை அந்த ஸ்வாமியே ஒப்புக்கொள்கின்றார். அதனிமித்தமாகத் தத்காலத்தில், பரஸ்பரம் நிந்தையும், த்வேஷமும்விலகவேண்டு மென்பதுதான் நம்முடைய ப்ரார்த்தனை. ஸ்ரீரங்கத்து ஸ்வாமி கடிதத்தில் நாம் ஸந்தோஷிக்க வேண்டிய அம்ஸம் என்னவென்றால், ஸ்வாசார்யோக்திகளில் பூர்ணவிஸ்வாஸம் இருக்கும்போதும், அந்த ஸ்வாமி தேசிகனிடம் த்வேஷத்தையும் நிந்தையையும் விலக்கி மர்யாதையுடன் எழுதுகின்றார். கரிச்சங்கால் கிடாம்பி ஸுந்தராசார்யரிடம் வந்த ஸ்வாமியும் அவ்வண்ணம் நின்றனராகில் நாம் இந்த வாக்யங்களை எழுத இடமில்லாமல் போயிருக்கும்.

தத்வவிசாரம்.

ப்ரபந்நன் தன் ஸ்வரூபத்தில் நிஷ்டையை அறிந்துகொள்ளல்.

ப்ரபந்நன் இப்படித் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று தானறியும்படியைப்பற்றி விமர்சிக்கின்றார். இதரர்களால் தனக்கு அவமாநம் நேர்ந்தபோது, அவர்கள் தன் விஷயமாகச் சொல்லுகின்ற குற்றங்கள் தன் தேஹத்தைப் பற்றுகின்றன வென்றும், அவை தன் ஸ்வரூபத்தில் தட்டுகின்றதில்லை யென்றும் அறிந்து, அதனால் வருத்தப்படானாகில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென் றறியலாம். 'ஶப்தஸ்ய யச்சபாபம் ஶபந்தமுபதிஷ்டதி'। [சபிக்கப்பட்டவனிடம் எந்தப் பாபம் உளதோ அதுசபிக்கின்றவனைப் போய்ச் சேர்கின்றது] எனும் ஶாஸ்த்ரார்த்தப்படியே, தன்னைத் தூஷித்துத் தன் பாபத்தை வாங்கிக்கொள்கின்ற மதிகேடரை நோக்கி, 'பத்தவைராணி பூதானி த்வேஷம் குர்வந்தி சேத்தத: ஶோச்யாந்யஹோதிமோஹேந வ்யாப்தாநீதி மநீஷிணா'॥ [ப்ராணிகள் பத்தவைரம் கொண்டனவாய் த்வேஷிக்கின்றனவாகில், புத்திமானால் ஐயோவென்றும், அஜ்ஞாநத்தால் மூடப்பட்டன வென்றும், ஶோகிக்கத்தக்கவை] 'க்ருத்வாஹம் ஹரதே பாபம் நிந்தயா ச ஸ்வயம்। ஸ்வாத்மா நிந்தகம் வேத நரகாவிஷ்டிதம் ॥' [பரனைத்தூஷித்து அவன் பாபத்தைக் கைக்கொண்டு தன் ஆத்மாவுக்கு த்ரோஹம் செய்பவனை, தன் நிஜஸ்வரூப மறியாத மூடனை, லோகமர்யாதையைக் கடந்தவனை, ஸன்மார்க்கத்தைத் துறந்தவனை, ஆதலால் நரகத்தின் தீக்கு விறகாகப்பட்டவனைப்பற்றி வித்வான்

மிகவும் இரக்கம் கொள்ளக்கடவன்] என்கிற ச்லோகங்களின் படியே, அவர்களிடம் கரைபுரண்ட க்ருபையைப் பாராட்டிஞுகில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறிந்துகொள்ளலாம். இன்னும், தன்விஷயமாக 'கூடோ-ராத்க்ஷா த்ரு ஸூசகதி ரஸூயா வ்யவஹரிதா: க்ருதக்நோ ஸ்மார்த்தநீ ஸூரவுரவமோ வசுந வரா: । நருஸஸ் பாபிஷ்ட:' [வரம்புகடந்து நடப்பவன், அல்பன், கபடி, அஸூயைக்கு மூலஸ்தாநம், நன்றிமறந்தவன், துரபிமாநமுள்ளவன், காமமுள்ளவன், வஞ்சனைசெய்பவன், ஹிம்ஸகன் பாபி] என்று ஆளவந்தார் ஸாதித்ததிலும், 'வாடினேன் வாடிவருந்தினேன் மனத்தால் என்று ஆழ்வார் பாசுரங்களாலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுத் தன்னிடம் நின்ற தோஷங்களை யெல்லாம், பரிவாதங்களால் தான் மறவாதிருக்கச் செய்தாரேயென்று, அவரிடம் உபகார ஸ்மரணமும் உண்டாயிற்ருகில், தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறிந்துகொள்ளலாம். எல்லா ஜீவர்களுக்கும் பகவானைக்குறித்துப் பரதந்த்ரபாவம் அவ்வவர் ஸ்வரூபத்துடன்கூடியிருக்கின்றதென்பதையும், அவர்க்குள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலகப்பட்டவர்களெல்லோரும் கர்மவச்யரா யிருப்பதையும் யோசித்து, நமக்கும், நமக்குத் துன்பம் செய்யும் சேதநர்க்கும், உள்ள கர்மாநுகுணமாகக் கர்மாத்யக்ஷனை பரமபுருஷன் ப்ரேரகனுய் நின்று, அவர்கள் தன் விஷயத்தில் அவ்வண்ணம் நடந்தாரென்று நினைத்து, அவர்கள் பண்ணின பரிவாதாதிகளால் சித்தம் விகாரமற்றிருக்குமாகில், தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம். இன்னும் ப்ராரப்தமான தன்னுடைய பாபவிசேஷமானது, இத்தகைய பரிவாதங்களால் கழிகின்றதென ஸந்தோஷித்தாகில் நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம். மேலே விவரித்தவண்ணம் மனஸ்ஸுக்குப் பரிபாகம் உண்டாக வேண்டியதற்கு ஹேதுக்களை விவரிக்கின்ருர். எப்படி யென்ருல், தானும் தன்னைப்போன்ற ஸர்வசேதநரும் ப்ரக்ருதி விலக்ஷணரென்னும், ஜ்ஞாநத்தால், பரரால் பரிபவங்கள் உண்டாம்போது அவை ஆத்மாவைத் தொடமாட்டாவென்று வருந்தாம லிருக்கையும்; ஸர்வபூதங்களும் தனை

யொத்து ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதமாயும், ஸமானமான ஆகாரத்துடன் கூடினவையாயு மிருத்தலால், அஜ்ஞானத்தால் தன்னிடம் த்வேஷங்கொண்டு பாபங்களை ஸம்பாதித்துக் கொள்கின்றனவென்று, ஸர்வபூதங்களிடமும் அநுகூலத்தைச் செய்ய யோக்யமான தன் ஜ்ஞானத்தால் அவற்றினிடம் கரைபுரண்ட க்ருபையைப் பண்ணுவதும்; தன்னிடம் நின்ற குற்றங்களை மறவாமல், தனது ஸர்வதோமுகமான ஆகிஞ்சந்யமெனும் தாழ்ந்த நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டு, அதை, அவர் மறவாதிருக்கச் செய்தாரென்று உபகார ஸ்மரணமும்; ஸ்வரூபத்தில் ஸர்வபூதங்களினிடமும் ஸமனாய், கர்மாநுகுணமாகப் பலப்ரதனும், ஸ்வதந்தரனும், ஸர்வஸ்வாமியுமான ஈஶ்வரனுக்குத்தான் அவனிஷ்டப்படி விநியோகிக்கத்தக்கவன்; மற்றொருவர்க்கு ஆகாதபடி அவனுக்கே நிருபாதிகதாஸன்; பரதந்த்ரன்; தனக்கு ஹிதத்தை அவனே யறிந்து செய்ய வேணுமென்று நிச்சயித்து, தனக்கு ஹிதமுண்டாவது அவனுடைய அதீநம்; என்றிப்படியறிந்து, பரர்செய்யும் பரிவாதாதிகளால் நிர்விகாரசித்ததையும், ஸந்தோஷமும் நடைபெற்றதாகில் தன் ஸ்வரூபத்தில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம்.

இன்னும் ஸர்வேஶ்வரனைத் தவிரத் தனக்கு ரக்ஷகரில்லையென்கிற அத்யவஸாயமும், க்ருதக்ருத்யர்கள் ம்ருத்யுவை ப்ரியமான அதிதியைப்போல் எதிர்பார்க்கின்றனரென்று தெரிவிக்கும், 'க்ருதக்ருத்யா꞉ ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்' । எனும் வசநப்படி, மரணாநந்தரம் என்ன படுவோமோ என்று கலக்க மின்மையும், வரப்போகின்ற புருஷார்த்தத்தில் ஆசையால் ஸந்தோஷமும், வநப்ரவேஶகாலத்தில், 'கஜம் வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வாபி வராநநா । நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ஶ்ரிதா' ॥ [யானையையோ, ஸிம்ஹத்தையோ, புலியையோ கண்டு ஸீதை பயங்கொண்டாளில்லை. ஏனென்றால் ஸ்ரீராமனுடைய புஜத்தை அவள் ஆஶ்ரயித்திருந்தாள்] என்

றும், "𑌅𑌸𑌂𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌪𑌸𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌲𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌮𑌿 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌹 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾" ॥ [ராமன் ஆஜ்ஞையில்லாதபடியாலும், பாதிவ்ரத்யரூபமான தபஸ்ஸை ரக்ஷிக்கவேண்டியும், சாம்பலாகத்தக்க ராவணா! என் பாதிவ்ரத்யரூப தேஜஸ்ஸால் உன்னைச்சாம்பலாக்குகின்றேனில்லை] என்றும், '𑌶𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌲𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌬𑌲𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 । 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' ॥ [வைரிகளின் ஸேனையை நாசம் செய்யுங் காகுத்ஸ்தன், தனது பாணங்களால் லங்கையை நாசம் செய்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனானாகில் அது அவனுக்குத் தகுந்திருக்கும்.] என்றும், பிராட்டி நடத்திக்காட்டினபடி, ரக்ஷகனுடைய ஆஶ்ரயத்தால் உண்டாகும் நிச்சயமும், தான் ஶரணாகதி பண்ணிவிட்டபடியால், அதன்மேல் தனக்கு யாதேனுமொரு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பகவானுடைய அதீநமென்று, அவற்றைப்பற்றி ஸ்வப்ரயத்ந மற்றிருக்கையும் உண்டானதாகில் ப்ரபத்தியில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம்.

தனது ஜந்மமும் மரணமும் தன் ப்ரயத்நமின்றி யுண்டாக, ஸ்திதிரூபமான தேஹ யாத்ராதிகளைப்பற்றிக் கரைதலற்று, ஈஶ்வர ஸங்கல்பமின்றிக்கு ஒன்றும் நடவாதென்று அறிந்து,

'𑌅𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨𑍋𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 ॥
𑌨𑌾𑌹𑌾𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌆𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌹𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌹 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇' ॥

[ப்ரயத்நமின்றிக் கிடைத்த வஸ்துக்களை எப்போதும் க்ருஹஸ்தர் அடையலாம். ஸ்வதர்மம் ப்ரயத்ந ஸஹிதமாக அவரால் செய்யத்தக்கதென்று என் நிச்சயம். வித்வான் ஆஹாரத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கத்தகாது. அவன் தர்மத்தையே சிந்திக்கவேண்டும். மநுஷ்யர்க்கு ஆஹாரம் ஜந்மத்துடன் உண்டாகின்றது.] என்று சொல்லுகிறபடித் தான் ஒரு ப்ரயத்நம் பண்ணாதிருக்க, ஶாஸ்

த்ரம் நிஷேதிக்காத வஸ்துக்கள், பகவத் ஸங்கல்பத்தால்தானே வரக்கண்டு, அவற்றை, ப்ராரப்த கர்மபலரூபமான கடன்தீரு கின்றதென்று விலக்காமல் அநுபவிக்கையும், இப்படிக் கர்ம பலமாகவரும் வஸ்துக்களின் லாபத்திலும், அலாபத்திலும், ஹர்ஷஶோகங்களற்று, ஸ்வரூபத்திற்கு அநுரூபமான பகவத் கைங்கர்யத்தில் ருசியும், கதாகதாவென்று பகவானுடைய ப்ராப்தியில் த்வரையும், நடையாடித்தாகில், இவ்வளவென்று அளவிடக் கூடாத பரம புருஷார்த்தத்திலே தனக்கு நிஷ்டையுண்டென் றறியலாம். இப்படி மந்த்ரத்ரயங்களைக்கொண்டு தனது ஸ்வரூபமென்ன, அதை அடைவதற்குத் தான்பற்றின உபாயமென்ன, அந்த உபாயத்தால் வஶீக்ருதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையால் அடையப்போகின்ற புருஷார்த்தமென்ன, இவற்றில் தன்னுடைய நிஷ்டையை யுணர்ந்து வர்த்திக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு, '𑌨𑍈𑌷𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍇𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌫𑌲𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 । 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌥𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿'॥ [இந்த ஸீதையானவள் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளையாவது, புஷ்பங்களோடும் பலங்களோடும் கூடின வ்ருக்ஷங்களையாவது பார்க்கின்றாளில்லை. நிஜமாக ஒன்றிலேயே நிலைத்த ஹ்ருதயத்துடன் கூடினவளாய் ராமனையே பார்க்கின்றாள்.] என்கிறபடியே, ஸுகதுக்க மிஶ்ரமாயிருக்கப்பட்ட லோகத்தை நோக்காமல், லோகநாதனையே ஸதா ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி நேரும்; ஒவ்வொரு காலத்தில் ஸம்பாவிதங்களான ப்ரஹ்மவித் அபசாரவ்யதிரிக்தமான ஏதேனுமொரு பீதிஹேதுக்களிலும், ஸ்வரூப ப்ராப்த கைங்கர்ய வ்யதிரிக்தமான யாதேனுமொரு ப்ரீதி ஹேதுக்களிலும் கண்ணோட்டமுண்டாகாது; உண்டானாலும் அவற்றால் பீதியும் ப்ரீதியும் உண்டாகா.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரியை நம:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

பண்டிதர்கள்.

“பஶ்யதி பரஸ்ய தோஷாந் அஸதோபி ஜந:
ஸதோபி நைவ குணாந் । விபரீதமிதம்
ஸ்வஸ்மிந் ப்ராயோ ஹாம் ஜநஸ்வபாவ: ॥”

பிறரைப் பற்றிய விஷயங்களில் இல்லாத தோஷங்களைக்கூட இருப்பவை போலவும், இருக்கும் குணங்களைக்கூட இல்லாதவை போலவும், தம்மைப்பற்றிய விஷயங்களில் இல்லாத குணங்களைக் கூட இருப்பவை போலவும், இருக்கும் தோஷங்களைக்கூட இல்லாதவை போலவும், இவ்வாறு தடுமாறி நினைப்பது பாமர ஜனங்களின் ஸ்வபாவ மென்று நாம் படித்திருக்கின்றோம். வித்வான்கள் நிறைந்துள்ள வித்யாலயாதிகளில் அவர்களோடு பழகிப் படித்தும், ஸாக்ஷாத் ஸம்பர்க்கத்தினாலும் புஸ்தகம் முதலியவைகளைப் படிப்பதனாலும் லௌகிக பரிபாடிகளில் சிறந்த ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றும், வ்யபதிஷ்டர்களென்று மற்றவர்களால் பஹு ப்ரகாரமாகக் கொண்டாடப்பட்டு முள்ள மஹான்கள் கூட, இவ் விதமான தடுமாற்றத்திற்குப் பாத்ரமாவதை நாம் இதுவரையில் கேட்டதில்லை. ஸ்வல்ப காலமாக நமது தேசத்திய வைதிக பண்டிதர்களின் மீது படையெடுத்து வரும் சில லௌகிகர்களைப் பார்க்கும்பொழுது, இந்தத் தடுமாற்றம் ஸர்வஜந ஸமமென்றே தோன்றுகின்றது. சிறந்த வித்யைகளை அப்யஸித்து, அதனால் தமது புத்திக்குத் தெளிவையும் விகாஸத்தையும் அடைந்து வைஷம்யமற்று நிற்கும் இந்தத் தேசாபிமாநிகள், நமது தேசத்திற்கும் நமது ஜாதியார்க்கும் அஸாதாரணமாயுள்ள நடை உடை

பாவனைகளையும் ஜ்ஞாநத்தையும் பாதுகாத்துவரும் நமது வைதிக பண்டிதர்களை வீணில் நிந்தித்து வருத்துகிறார்களென்பதைப் பார்க்க நாம் மிகவும் துக்கிக்கிறோம்.

பண்டிதர்களைப்பற்றிய நிந்தை, சற்றேறக்குறைய 15-வருஷ காலமாகத்தான் காணப்படுகின்றது. அதற்கு முந்தி, மஹாராஜர்களாலும் ப்ரபுக்களாலும் மாத்ரமல்லாமல் ஸாமாந்ய ஜநங்களாலுங்கூடப் பண்டிதர்கள் மிகவும் நன்குமதிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். ஒவ்வொரு ராஜகரத்திலும் ஆஸ்தாந வித்வாங்கள் இருந்திருப்பதையும், ப்ரபுக்களுடைய க்ருஹங்களில் அநேக பண்டிதர்கள் பலவித மர்யாதைக்குப் பாத்ரமாகி யிருப்பதையும், ஶுபாஶுபாதி காலங்களில் ஸாமாந்ய ஜநங்களால்கூட இவர்கள் பெரிய புரஸ்காராதிகள் செய்யப்பட்டிருப்பதையும் நாம் அறிவோம். இங்க்லீஷ் பாஷை ப்ரசாரமாகியும், அநேக பெரியோர்கள், நமது தேஶத்து வித்வாங்களை மிக்க மர்யாதையுடனும் உபசாரத்துடனும் நடத்தி வந்தது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கக்கூடும். நமது தேஶத்தின் அபிவ்ருத்திக்கும் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கும் பண்டிதர்களின் ஸ்திதியும் மேன்மையும் ஆவஶ்யகமென்று இவர்களெல்லாரும் உணர்ந்தவர்களே. அந்தப் பண்டிதர்களுக்கு லோபம் வந்தால் நமது தேஶத்திற்கு க்ஷோபம் ஜநிக்குமென்றே இவர்கள், அவர்களுக்கு எவ்வித ஹாநியும் வராமல் ஸம்ரக்ஷித்து வந்தார்கள். ஸ்வல்பகாலமாகத்தான் ராஜகரங்களில் பண்டிதர்களுக்கு நடந்துவந்த மர்யாதை முழுவதும் குன்றிவிட்டது; ப்ரபுக்களென்று பெயர் வஹித்து வரும் பெரியோர், அவர்களைக் கேவலம் உதரம்பரிகளென்று நினைத்துவிட்டார்.

"யத்3)யதா3சரதி ஶ்ரேஷ்ட2ஸ் தத்ததே3வேதரோ ஜநா:"

என்கிறபடி மற்றை ஜநங்களும் இந்தப் பெரியோர்களை அடிபொற்றிப் பண்டிதர்களை நிந்திக்க யத்நித்துவிட்டார்கள். இது மாத்ரமன்று; பண்டிதர்களின் ஸுஹ்ருத்துக்களென்றும் அவர்களின் க்ஷேமத்தைக் கருதுவோரென்றும் நினைக்கக் கூடிய ஸ்திதியிலுள்ள சில ஆஸ்திகர்கூட, 'பண்டிதர்கள் இக்காலத்தில் எந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறார்' என்பதைச் சற்றேனும் ஆலோசியாமல், ஸதஸ்ஸுகளிலும் பத்ரிகைகளிலும் பண்டிதர்களின் தர்மத்தைப் பற்றியும் அவர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய ரீதியைப்பற்றியும்

அஜ்ஞரான பாலருக்கு உபதேசம் செய்வதுபோல உபதேசம் செய்ய ஆரம்பிப்பதைப் பார்க்கிறோம். அபதத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்ப வரை உபதேசித்து ஸந்மார்க்கத்திற்குக் கொண்டுவருவது ஹிதே ச்சுக்களின் லக்ஷணமே. ஆனால், 'அப்படிப்பட்ட அபத ப்ரவ்ரு த்தி இந்தப் பண்டிதர்களிடம் ஸம்பாவிதமா?' என்பதை இவர் கள் பூர்வம் ஆலோசிக்கவேண்டுவது அவச்யமன்றோ?

பண்டிதர் என்பவர் யாவர்? என்று கேட்கக்கூடும். ராஜ பாஷையில்லாமல் ஸம்ஸ்க்ருதம் முதலியபாஷைகளையும் தேச பாஷைகளையும் அப்யஸிக்கவேண்டும் என்னும் ஆவலுடன் அவை களை நன்ருக உபதேசிக்கக்கூடிய ஆசார்யர்களைத் தேடி ஆச்ர யித்து, அவர்களிடமிருந்து நமது தேசத்திய மஹர்ஷிகளாலும் ஆசார்யர்களாலும் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களின் ரஹஸ்யார்த் தங்களை ஸந்தேஹ விபரீதமில்லாமல் அறிந்துகொண்டு அதனல் மநஸ்ஸுக்குச் சிறந்ததொரு தேர்ச்சியை அடைந்திருக்கும் வித் வாங்களே இவ்விடத்தில் பண்டிதரென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகி ருர்கள். தாம் படித்த க்ரந்தங்களில் விச்வாஸத்தைச்செய்து, இஹத்திலும் பரத்திலும் ச்ரேயஸ்ஸை அடைவதற்கு நமது மஹர்ஷி ப்ரோக்தங்களான க்ரந்தங்களே உபாயங்களென்றும், அவைகளுக்கு விருத்தங்களான வசநங்களெல்லாம் விச்வாஸாநர் ஹங்களென்றும் த்ருடமான ஒரு நம்பிக்கையைக் கைப்பற்றி, அவைகளிற் சொல்லியிருக்கும் நியமங்களை இவர்கள் அநுஷ்டாந பர்யவஸாயிகளாகச் செய்துவந்தால், அப்பொழுது இவர்களுக்கு வைதிகபண்டிதர் என்னும் பெயரும் பொருந்தும். இப்படிப்பட்ட பண்டிதர்கள், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை அப்யஸித்தவரும், தமிழ் தெலுங்கு முதலிய மற்றை ஸ்வதேச பாஷையை அப்யஸித்த வருமாகப் பலருண்டு. ஆனால், சிலர், பகவத் கடாக்ஷமடியாக ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களில் ஸ்ப்ருஹையற்றவராய் எம்பெருமா னுடைய ஆஜ்ஞா கைங்கர்யமும் அவனது திவ்ய சரணரவிந்தங் களின் அநுத்யாநமுமே பெரியதொரு போகமென்று உணர்ந்து மற்றவர்களாற் செய்யப்படும் ஸம்மாந அவமாநாதிகளைத் துல்ய மாகப் பாவித்து, தேஹயாத்ரை கர்மாதீநையென்றும் ஆத்மயாத் ரை பகவததீநை யென்றும், இவ்விதமான மநோதார்ட்யத்துடன் சிற்சில விடங்களில் வர்த்தித்து வருகிருர்கள். இக்காலத்திய ஜநங்களின் தூஷணமும் பூஷணமும் இவர்களுடைய குறைவுக்

க்ரவது மேன்மைக்காவது காரணமாகா. இவர்களைத் தவிர்த்து, இன்னும் பல பண்டிதர்க ளுளர். பாஷாஜ்ஞாநத்திலும் ஆஸ்திக்யத்திலும் எவ்வித குறைவு மில்லாமலிருந்தபோதிலும், 'தேஹ யாத்ரை நடப்பதற்கும் குடும்ப போஷணம் செய்வதற்கும் புருஷ ப்ரயத்நம் அவஶ்யம் வேண்டும்' என்னும் எண்ணங் கொண்டவராய் அநேக பண்டிதர்கள், தாம் ஸம்பாதித்த ஜ்ஞாநத்தை உபயோகித்துப்பகவதாராதநோபயுக்தமாக அர்த்தார்ஜ்ஜநம்செய்வதில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். இப்படி ப்ரவ்ருத்திப்பதை அதர்மமென்று சொல்வது சரியன்று; ப்ரத்யுத, வைதிக பண்டிதர் போலவன்றிக்கே, இவர்கள் பாமர ஜநங்களுடன் கலந்து ஸம்பாஷிப்பதனாலும், அவர்களுடன் கூட வஸிப்பதனாலும், இந்த ப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்குப் பலவித நன்மைக்குக் காரணமாகுமென்றே சொல்லக்கூடும். இவர்களுடைய ஜ்ஞாநம்தான் நம் எல்லார்க்கும் ப்ரயோஜநப்படக்கூடியது. ஜகத்தின் நல்ல ஸ்திதி இவர்களுடைய வ்ருத்தியைப் பொறுத்ததே. இவர்களுக்கு லோபம் வராமல் பாதுகாப்பதே நமது தர்மம். 'வேதங்களிலும் ஆசார்யர்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் நமது மூலதநம் இருக்கின்றது' என்று அப்புஸ்தகங்களை அச்சிட்டுப் பாதுகாப்பது மாத்திரம் நம்முடைய ஶ்ரேயஸ்ஸுக்குப் போதாது. அந்தப் புஸ்தகங்களை ஸமர்மகமாகப் படித்து, அவைகளிற் சொல்லியிருப்பதை அநுஷ்டித்துக்காண்பிக்குமவரே நமக்குப் பரம உபகாரகராவார்கள். 'அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரமோபகாரகர்களுக்கு எவ்வித லோபமும் வரக்கூடாது; அவர்களைத் திரஸ்கரிக்கவேண்டாம்; தகுந்த ப்ரகாரம் அவர்களை உபசரித்து, இன்னும் அநேகரை அந்த மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி ப்ரோத்ஸாஹநம்செய்து, அவர்களுடைய வர்க்கத்தைப் புங்காநுபுங்கமாக வ்ருத்தியாகும்படி நாம் வளர்த்து வரவேண்டும்' என்பது தான் நம்முடைய ப்ரார்த்தனை. அவர்கள் வேரற்றுப்போகவேண்டுமென்று கோருபவர்களின் மௌட்யத்தைப்பற்றித் தான் நாம் அதிமாத்ரம் ஶோகிக்கிறோம்.

ப்ராயேண, இப்படிப் பண்டிதர்களை வெறுப்பவர்களெல்லாரும் இங்க்லீஷ் பாஷையை அப்யஸித்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். கேவலம் இங்க்லீஷ் பாஷையின் அப்யாஸம் இப்படிப்பட்ட மூடத்தனமான வெறுப்பை ஜநிப்பிக்கின்றது என்பது நம்முடைய கருத்து அன்று. ஆனால், அந்தப் பாஷையில் எழுதப்பட்டு நம்

முடைய படிப்புக்குக் கோசரங்களாயுள்ள புஸ்தகங்கள், பெரும்பாலும் நம்முடைய மநஸ்ஸுக்கு ஒருவித ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போதிக்கத்தக்கவையாகவும், அந்தக் காரணத்தினாலேயே நம்மை மனம்போன போக்கெல்லாம் நடக்கும்படி ஏவத்தக்கவையாகவுமே இருக்கின்றன. ஸாமாந்யமாக எவ்வித நிர்பந்தத்தையும் வெறுக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள பாலர்களுக்கு, இவ்வித ஸ்வாதந்த்ர்ய உபதேசமும் ஸம்பவித்தால், அவர்கள், நிர்பந்தங்களை விதிக்கும் ஶாஸ்த்ரத்தில் த்வேஷத்தையும், அந்த ஶாஸ்த்ரப்படி அநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில் வெறுப்பையும் ஏன் கொள்ளமாட்டார்கள்? இந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிப்பிக்கும் உபாத்யாயர்களும் ப்ராயேண அந்தப் புஸ்தகங்களுக்கு அநுரூபமான குணம்பொருந்தினவர்களாக இருப்பதை நாம் அறிவோம். சிலர் நீங்கலாக நமது பாடஶாலைகளிலுள்ள மற்றை உபாத்யாயர்களெல்லாரும், நமது ஶாஸ்த்ர விதிகளில் விஶ்வாஸம் கொள்ளாமலிருக்கும் ஹூணர்களாகவாவது, அல்லது அப்படிப்பட்ட ஹூணர்களிடமிருந்து உபதேசம்பெற்று அவர்களுடைய நடத்தையை அநுஸரிப்பவர்களாகவாவது இருக்கிறார்கள். இவர்களிடத்தில் ஶிஷ்ய பாவம் கொண்டு அதனால் வித்யா நிஷ்பத்தியை அடைந்திருக்கும் நமது பாலர்கள், நமது பண்டிதர்களை த்வேஷிக்கிறார்கள் என்பது என்ன ஆஶ்சர்யம்? ஆஸந்ந ம்ருத்யு வானவன் தனக்கு ஔஷதம் கொடுக்க வரும் வைத்யனை த்வேஷிப்பது போலவும், துர்விநீதனான புத்ரன் தனக்கு ஹிதத்தை உபதேஶிக்கும் பிதாவை த்வேஷிப்பதுபோலவுமே, இந்த அஜ்ஞர்கள், தமக்கு ஆத்யந்திக ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுப்பதற்கு உபகாரகர்களாயுள்ள இந்தப் பண்டிதர்களை த்வேஷிக்கிறார்களென்று நாம் நினைக்கிறோம். ஸ்வபாவத்தினாலேயே எவ்வித அடக்கத்திற்கும் உட்படாததாயும் அதிசஞ்சலமாயுமுள்ள நமது மநஸ்ஸை ஒருவகைக் கட்டுப்பாட்டுக்கு வசப்படுத்தி நாம் அடக்கிக்கொண்டு வந்தாலொழிய, எவ்விதத்திலும் நமக்கு ஶ்ரேயஸ் துர்லபமாகிவிடுமென்பதை இந்த உபதேஷ்டாக்கள் அறிகின்றார்களில்லை. எவ்வித ஶிக்ஷைக்கும் பழக்கப்படாத மநஸ்ஸுடன் வளர்ந்துவரும் ஒருவன், ஹிதம் போதிக்குமவரையெல்லாம் விவேகமின்றிக்கே த்வேஷிப்பன் என்பது திண்ணம். இங்க்லிஷ் பாஷை அப்யஸிக்கப்படும் பாடஶாலைகளில், மநஸ்ஸுக்கு நல்ல ஸம்ஸ்காரத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய ஶிக்ஷைக்கு அவ

காரணமில்லை யென்பதும், அந்தக்காரணமடியாகவே அப்படிப்பட்ட பாடசாலைகளில்நின்று வெளிவரும் மாணவகர்களில் பலர், சாஸ்த்ர விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் வைதிக பண்டிதர்களை வெறுக்கிறுர்களென்பதும் நாம் ஆழ்ந்து ஆலோசிக்குமிடத்துத் தோன்றும் தோற்றமாக இருக்கின்றது.

தவிரவும், இங்க்லிஷ் பாஷையிலுள்ள க்ரந்தங்கள், பெரும்பாலும் ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களையே பெரியனவாகப் பேசுகின்றன; நமது வைதிக சாஸ்த்ரமோ ஆமுஷ்மிக ப்ரயோஜநத்தையே பெரிதாக வற்புறுத்துகின்றது. ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு ஐஹிக ப்ரயோஜநமே ஆகர்ஷகமாயுள்ள தாதலால், ஆமுஷ்மிகத்தை ப்ரதாநமாக நம்பி நடந்துவரும் நமது பண்டிதர்கள், ஸாமாந்ய ஜநங்களால் பரிஹஸிக்கப்படுகிறுர்களென்பதில் ஆச்சர்யமில்லை.

தைவமும் இந்தப் பண்டிதர்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சம் விபரீதமாய் இருக்கின்றது போலவும் தோன்றுகின்றது. பாஷாந்தரம் அப்யஸித்தவர்கள்போல ஸ்வதேசபாஷையை அப்யஸித்தவர்களும் ராஜாங்கத்தாரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, ஜீவநத்திற்குக் கஷ்டப்படாதவளவு உபபத்தியுள்ளவர்களாய் இருக்கும் பக்ஷத்தில், இப்பொழுது இவர்களுக்கு நேர்ந்திருக்கும் துர்தசை ஸம்பவித்திராது என்பது நிச்சயம். இந்த லோகத்தில் ப்ராயேண பஹுமாநமும் அவமாநமும் அர்த்தத்தைச் சார்ந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன.

"ஸர்வே கு³ணா꞉ காஞ்சநமாஶ்ரயந்தே"

என்று சொல்லப்படும் நீதி பெரும்பாலும் உண்மையே. தநவான்களாயிருக்கும் சில அல்பஜ்ஞர்கள், தமது தந மதத்தால் ஈச்வரனைக்கூட நிந்திப்பதை நாம் பார்த்ததில்லையா? தவிரவும், தமது பாஷையிலுள்ள ஒருவித ஆஸ்தையினுல் பால்யம் முழுவதையும் மிகுந்த ச்ரத்தையுடன் அந்தப் பாஷாப்யாஸத்தில்போக்கி, அநேக பெரியோர்களுடைய ஸூக்திகளிலிருந்து சிறந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றுப் பெரியதொரு வைதுஷ்யத்தை அடைந்திருக்கும் வித்வான்கள், அந்தப் பாஷாப்ரவசநத்தில் திறமையற்றவர்களென்றும், அந்தப் பாஷையின் ஸ்வல்ப பதங்களை ஹ்ருதமாகப்படித்துச்

சரியானபடி உச்சரிக்கக்கூட அசக்தர்களாக இருக்கும் தேசாந்தரீயர்களோ, இல்லாவிட்டால் பாஷாந்தராப்யாஸத்தைச்செய்து அதனுடன் தேசபாஷையில் மிதமான ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்திருக்கும் இந்தத் தேசத்து லௌகிகர்களோ, இவர்களுள் ஒருவரே அந்த ப்ரவசநத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரிகளென்றும், இவர்களுக்குப் பூர்ண ஸம்மாநத்தைச் செய்வதும் அவர்களை இவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படி ப்ரவ்ருத்திப்பிப்பதும் உசிதமே யென்றும் நம்மவருக்குத் தோன்றினல், அதைத் தைவ துர்விபாகமென்றே தவிர வேறு என்னவென்று சொல்லக்கூடும்? சற்றேறக்குறைய 60 - வர்ஷம் முன்னதாக 'இந்தத் தேசத்து ஜநங்களுக்கு ஜ்ஞாநோத்பாதநத்தை இங்க்லீஷ் பாஷாத்வாரா செய்யலாமா? இல்லாவிட்டால் தேசபாஷை வழியாக ஏற்படுத்தலாமா?' என்பதை ராஜாங்கத்தார் ஆலோசிக்கும் காலத்தில், 'லார்ட் மெகாலே' என்னும் அக்காலத்திய மந்த்ரியொருவர், இங்க்லிஷ் பாஷைக்கே ப்ராதாந்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் தேசபாஷை கூடாதென்றும் மந்த்ராலோசனையைச் செய்தார் என்பதை எல்லாரும் கேட்டிருக்கலாம். அவர் அப்படிப் பட்ட ஆலோசனையைச்செய்யாமல் இருந்திருந்தால், தேசபாஷைக்கு ப்ரக்ருத விபத் வந்திருக்காது என்பது நிச்சயம். 'லார்ட் மெகாலே' என்பவருக்கு அப்பொழுது அப்படித் தோன்றியதும், இப்பொழுது நமது கலாசாலைகளின் நியாமகர்களாக இருக்கும் நமது தேசத்தவர்களுக்குத் தேசபாஷை ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் அநுபாதேயமென்று தோன்றுவதும் விதிவிலஸிதமென்றே நாம் நினைக்கிறேம்.

இப்படி நமது தேசபாஷையும் அதை அப்யஸித்த பண்டிதர்களும் தைந்யஸ்திதியை அடைவதை நாம் பார்த்திருப்பது விவேகிகளான நமக்கு லக்ஷணமாகாது. நமக்குத் தாயதநமாகக் கிடைத்திருக்கும் நமது பாஷாக்ரந்தங்களில் ஸாத்விகங்களான ஆசாரங்களும் ஜ்ஞாந ஸம்பத்தும் பூர்ணமாக இருக்கின்றனவென்று நாம் நினைத்தால் அவைகளை வ்ருத்தி செய்வதற்கு வேண்டுமவையான முயற்சிகளை நாம் செய்யவேணும். முதலில், அவைகளையும் அவைகளை அப்யஸித்தவர்களையும் 'இவர்கள் பாஷாந்தராநபிஜ்ஞர்கள்' என்னும் காரணத்தைக்கொண்டே நிந்திக்கும் அஜ்ஞர்களுடைய மௌட்யத்தை வெளியிட்டு, இப்படி

நிந்திப்பதால் தமக்கு ஒருவித ப்ரலாகை ஏற்படுகின்றது என்று அவர்கள் கொண்டிருக்கும் தவறுதலான எண்ணத்தை அவர்களுடைய மனத்திலிருந்து விலக்கி, பாரம்பவதமான ப்ரேயஸ் நமக்கு அபேக்ஷிதமானால், அந்தப் பண்டிதர்களின் ஸஹாயத்தைக் கைப்பற்றியே அதை அடைய வேண்டுமென்பதை அவர்களுக்கு நாம் நன்றாக வற்புறுத்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது, இப்பொழுது நமது பாலர்களுக்கு நாம் போதிக்கும் வித்யை முழுவதையும் பாஷாந்தரத்தைக்கொண்டு போதிக்காமல் நமது பாஷையின் வழியாகப் போதிப்பதுடன், வித்யாலயங்களில் நமது பாஷைக்கு ப்ராதாந்யத்தைக் கொடுத்து, பாஷாந்தரத்தை அப்ரதாநமாகச்செய்து, லௌகிக வ்யவஹாரங்கள் ஸமஸ்தத்தையும் நமது பாஷையிலேயே நடத்திக்கொள்ளும் படியான திறமையை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தல் வேண்டும். இது இக்காலத்தில் துஸ்ஸாதமன்று. ஒருகால், 'லார்ட் மெகாலே' காலத்தில் இது துஸ்ஸாதமாக இருந்திருக்கலாம். அப்பொழுது பாஷாந்தரத்தில் தேர்ச்சியை அடைந்த ஹிந்துக்கள் அத்யந்தம் மிதமாக இருந்திருப்பார்கள்; அது காரணமாகவே அந்த ப்ரபு இங்க்லிஷ் பாஷைக்கு ப்ராதாந்யத்தைக் கொடுத்திருக்கக்கூடும். இக்காலத்தில் பாஷாந்தரம் அப்யஸித்திருக்கும் ஹிந்துக்கள் பஹுவாக இருக்கிறபடியால், பாஷாந்தர ஸம்பத்தமான சாஸ்த்ர மனைத்தையும் நமது தேசபாஷைகளில் மொழிபெயர்ப்பது கஷ்டமன்று. உத்க்ரந்தங்களிற் சொல்லப்படும் அம்சங்களைக்கூட நமது பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து எளிதில் நமது பாலர்களுக்கு உபதேசிக்கக்கூடும். இந்த ஏற்பாட்டை நாம் ஸரியாக ஸாதித்தால், நமது பாஷா பண்டிதர்களுக்கு, அவர்களுக்கு உரிய மேன்மை கிடைப்பதுடன், பாஷாந்தரத்வாரா சாஸ்த்ராப்யாஸம் செய்வதனால் இப்பொழுது நமது பாலர்களுக்கு ஜநிக்கும் க்லேசமும் பெரும்பாலும் நிவ்ருத்தியாகிவிடும்.

மூன்றாவது, இப்பொழுது உயர்ந்த பதவியில் இருக்கும் நமது தேசத்தவர்களெல்லாரும், தேசாந்தரவாஸிகள் எண்ணுவதுபோல, நமது பாஷாபண்டிதர்களைப் புத்தியினாலும் பயிற்சியினாலும் பிறருக்கு நிஹீநர்களாக எண்ணாமல், குணதோஷங்களை ஸரியாக விவேசநம் செய்து, யோக்யதையுடன் கூடிய பண்டிதர்

களைத் தாம் ஸத்கரித்தும், ராஜாங்கத்தாரையும் அவர்களுக்கு யதார்ஹம் ஸத்கரிக்கும்படி செய்வித்தும் எவ்வித பக்ஷபாதமு மின்றிக்கே வர்த்தித்தல் வேண்டும். நமது பாஷைகளாகிய தமி ழுக்கும், தெலுங்குக்கும், ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கும், இந்தப் பாஷை களுக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லாத ஜர்மனி முதலிய தேசத் திலிருந்து நமது கலாசாலைகளில் முக்ய உபதேஷ்டாக்களை அழைப்பிப்பது நமக்கு மிக்க லாகவத்தை ஜநிப்பிக்கின்றதன்றோ? அவர்களுடைய ஜ்ஞாநம் நமது பண்டிதர்களின் ஜ்ஞாநத்தின் பதி னுயிரத்தில் ஒரு பங்களவு இருக்குமா? ஸம்மாநம் மாத்திரம் நூறுமடங்கு அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றதே! இது எந்த ந்யா யத்தை அநுஸரித்தது என்று நமக்கு விளங்கவில்லை.

நான்காவது, பண்டிதர்களின் தைந்யம் எவ்வளவுதூரம் ப்ர வஹித்திருக்கின்றது என்பதைச் சரியாக உணராமல், 'பண்டிதர் கள் தமது தர்மத்தைச் சரியாக அநுஷ்டிக்கவில்லை' என்று மாத் திரம் ஸர்வகாலத்திலும் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஸ்வரூப பரிக்ஷணம் செய்யும் பண்டிதாபிமாநிகளும், அப்படி ஸ்வரூப பரிக்ஷ ணம் செய்யு முன்னதாகவே அவர்களுடைய ஸ்திதி இக்காலத்தில் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கின்றது என்பதை ஆலோசித்துப் பார் த்து, அவர்களுடைய துர்தசையை நிவ்ருத்திக்க முயலவேண்டும். ஐஹிக ச்ரேயஸ் ஸாதகமான எவ்வித வித்யையையும் அநா தரித்து, ஜந்மாந்தர ஸுக்ருதமடியாகவோ, நமது ஆர்ஷ வித்யையி லுள்ள அபிநிவேசாதிக்யத்தினுலோ, இல்லாவிட்டால் ஜகத்தின் அபூர்வமான ஒரு அத்ருஷ்ட விசேஷத்தினுலோ, இந்தப் பண்டி தர்கள், பால்யத்தில் இதம்பரமாகத் தமது வித்யாப்யாஸத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து, பிந்தியும் தமது கஷ்டங்களைப் பாராட்டாமலே ஆயுள் நாள் முழுவதையும் ஜ்ஞாநாபிவ்ருத்தியிலேயே செலுத்தி அதையே பரம ப்ரயோஜநமாக எண்ணி வருகிறுர்களே! அவர் கள் எப்பொழுதாவது க்லேசம் தாங்கமாட்டாமல் நமது ஸஹா யத்தை அபேக்ஷித்தால், அக்காலத்தில் அவர்களை நாம் அநாதரிப் பதும், அவமதிப்பதும், ஸ்வரூப பரிக்ஷணம் செய்வதும் உசித மாகுமா? கேவலம் ஜ்ஞாநமே அவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத் குடும்ப போஷண ஸாதகமாகிவிட்டால், அவர்கள் நம்மை அணுகுவதே நேராது. ஈச்வரன் அவ்விதமாக ஸங்கல்பிக்கவில்லை. நமக்கு

இருப்பதுபோல அவர்களுக்கும் அர்த்தாபேக்ஷை இருக்கின்றது; தேஹயாத்ரையும் நமக்குப் போலவே அவர்களுக்கும் நடத்தல் வேண்டும். அந்தக் கஷ்டத்தின் நிவ்ருத்திக்கு ஒருவாறு மார்க்கத்தைக் கல்பித்தபிறகன்றோ நாம், 'அவர்கள் தாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் சரியாக அநுஷ்டிக்க வில்லை' என்று அவர்கள்மீது தோஷாரோபணம் செய்யலாம்? அப்படிப்பட்ட மார்க்கமொன்றையும் தேடிக்கொடுக்காமலே அவர்கள்மீது தோஷாரோபணம் மட்டில் நாம் செய்ய யத்நித்தால், அவர்கள் ஏன் வருந்தமாட்டார்கள்? மற்றவர்கள்தாம் அந்தப் பண்டித வ்ருத்தியில் எப்படி ப்ரவ்ருத்திப்பார்கள்? ஸர்வவித புரஸ்காரார்ஹர்களாக அவர்கள் இருக்க, அவர்களை நாம் திரஸ்கரிப்பது நமக்குக் கொஞ்சமேனும் ச்ரேயஸ் ஸாதகமாகாது.

இந்த உபாயங்களில் நாம் எவ்விதமாக ப்ரவ்ருத்திக்கலாமென்பதை அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விசாரிப்போம்.

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥"

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஜ ந க ந ந் தி னீ.

"ஸர்வ த்வந்த்வ மோஹங்களையும் த்யாகம்செய். ஒன்றாலும் உன் மநஸ் கலங்கவேண்டாம். ஆசை, கோபம், துக்கம் முதலானவை உன் சித்தத்தை எப்போதும் கலக்கவேண்டாம். எல்லா அவஸரங்களிலும் உனது அந்தஃகரணம் ஒரே ப்ரகாரமாக இருக்கட்டும். அதனின்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் எப்போதும் விலகாதபடி அதை வசப்படுத்தி வைத்துக்கொள்.

"என்னை உனக்கு ஜ்ஞாநமளிக்க வேண்டிய ஆசார்யனாக வரித்தாய். உனக்குப் பிதாவென்றும், ஹிதனென்றும், ஆசார்யனென்றும் எண்ணி இவற்றை உனக்கு உரைத்தேன். நாராயணன் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்."

இப்படிக் காலக்ஷேபாவஸாநத்தில் ஆசார்யனுடைய அநுஶாஸநத்தை ஜநகநந்தினீ தன் பிதாவினிடம் அடைந்தாள். உடனே, "உஶா யொஶாய வாநஃவாநஃ ப்ரணமே", எனும் வண்ணம் பிதாவைப் பலதரம் ஸேவித்து எழுந்து நின்றனள். "ஜநகம்! இன்னும் ஏதாவது கேட்க அபேக்ஷிக்கின்றையோ?" என்று கேசவாசார்யர் சொன்னார்.

"அப்பா! தேவரீருடைய அநுமதியாலும், அடியேனைப்பற்றித் தேவரீர் ஆவிஷ்கரிக்கின்ற ஸௌலப்யாதிஶயத்தாலும், தேவரீரிடம் சில ஸம்ஶயங்களை விஜ்ஞாபநம்செய்து அவற்றை நிவ்ருத்தித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். ஸ்ரீ பகவானிடம் மோக்ஷமறக் கேட்ட அர்ஜுநனுக்கும், 'தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந' எனும் ஶ்லோகத்தினால், தத்வதர்ஶிகளாய் நின்ற இதர ஜ்ஞாநிகளிடம் விஷயங்களை மறுபடியும் கேட்கும்படி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆஜ்ஞாபித்தனரன்றோ? பெண்ணாகப் பிறந்த அடியேன் அங்ஙரிடம் கேட்

பதெனும் ஸந்தர்ப்பம் நினைக்கத்தக்க தன்று. ஆதலால் தேவரீரே அடியேனுக்கு க்ருபையாகத் தந்த ஜ்ஞாநதார்ட்யத்தின் பொருட்டும், அடியேன் சித்தத்தி லுதிக்கும் ஸம்ஶய நிவ்ருத்தியின் பொருட்டும், வேண்டியமட்டும் ஜ்ஞாநோபதேசம் அளிக்கவேண்டும்." என்று ஜநகநந்தினி மொழிந்தாள்.

அதற்குக் கேசவாசார்யர், "குழந்தாய்! உன் வார்த்தைகளால் நான் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றேன். நான் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டு நீ புறப்பட்டுப் போய்விட்டால், உன் மநஸ்ஸில் ஜ்ஞாநம் ஸம்யக் அமைந்ததென நான் எவ்வண்ணம் திருப்தனுவேன்? நீ ஸம்ஶயப்படும் ஸ்தாநங்களைப்பற்றி ப்ரஶ்நம் பண்ணினுல் தான், நான் உன் விஷயமாகப் பட்ட ஶ்ரமம் ஸபலமாயிற்றென்று எனக்குத் தெரியக்கூடும். எவ்வளவு கேட்கவேண்டு மென்று விரும்புகின்றனையோ அவ்வளவையும் கேட்டுத் தெளிந்துகொள். அதனிமித்தம் நாளைக்கு நாம் இவ்விடம் கூடுவோம்" என்று விடை தந்தனர். ஜநகநந்தினி அகத்துக்குள்ளே சென்றனள். கேசவாசார்யரும் சிறிது காலம் க்ரந்தங்களைப் பார்த்துவிட்டு, மாத்யாஹ்நிக ஸ்நாநநிமித்தம் எழுந்து சென்றனர்.

மறுநாள் காலையில் வழக்கப்படி ரேழித்திண்ணைமீது உட்கார்ந்திருந்த பிதாவை நமஸ்கரித்து ஜநகநந்தினி வினவினள். "அப்பா! ஸ்த்ரீசூத்ரர்களைச் சேர்த்துப் பகவான் கீதையில் 'பாபயோநிகள்' என்று திருவுள்ளம் பற்றுவானேன்? ப்ராஹ்மணரைப் புண்யரென்றும், ராஜர்ஷிகளைப் பக்தரென்றும் சொன்னது புருஷரைமாத்ரம் உத்தேசித்தன்றோ? ப்ராஹ்மணுதி ஜந்மங்கள் ஸ்த்ரீகட்குக் கிடையாதா? மைத்ரேயி ப்ரஹ்மவாதிநியா யிருந்தாளென்றும், உபநிஷத் வித்யோபதேசத்தைத் தன் பர்த்தாவினிடம் பெற்றனளென்றும் உபநிஷத் கூறவில்லையா? கார்கிக்கு யாஜ்ஞவல்க்யரை ப்ரஶ்நம்செய்ய அர்ஹதை ஏற்படவில்லையா? அவளுடைய ப்ரஶ்நங்கட்கு ப்ரதிவசநங்கள் நமக்கு ஶ்ருதியாக விளங்கவில்லையா? இன்னும் தேவரீர் பண்டிதர்களுடன் ஸம்பாஷிக்க, அடியேன் கேட்டபடிச் சொல்கின்றேன். அத்ரிகோத்ரோத்பந்நையான விஶ்வவாரா என்பவள், ருக்வேதம் 4 - வது அஷ்டகத்தில் மந்த்ரத்ரஷ்டாவாக விளங்கவில்லையா? இன்னும், 7 - வது அஷ்டகத்தில், வஸுக்ர ருஷி யஜ்ஞம் செய்கையில் ப்ரச்

சந்நுக ஸாந்நித்யம் செய்த இந்த்ரனை அவர் பத்நீ முதலில் அறிந்து ப்ரதம மந்த்ரத்தினல் ஸ்துதிக்கவில்லையா? இன்னும் ஊர்வஸி, இந்த்ராணி, யமி முதலான தேவஸ்த்ரீகள் மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லையா? இப்படி ப்ராஹ்மணஸ்த்ரீகட்குப் புருஷர்க்குப்போல் ஏற்பட்ட ஏற்றமெல்லாம் போய்ப் பாபயோநித்வம் ஸம்பவித்ததேனே? அடியேன் ஸ்த்ரீஜாதியானபடியால் கேட்கின்றேன்: க்ஷமித்தருளவும்." என்று ஜநகநந்திநீ மொழிந்தாள்.

இதைக் கேட்ட கேசவாசார்யர் ஈஷத் விஸ்மயத்துடன் சொல்ல ஆரம்பித்தனர். "குழந்தாய்! உனது ப்ரஶ்நங்கள் மிகுந்த யோசனைகட்கு இடந்தருகின்றன. பாஷாந்தர ஸம்ஸ்காரமுள்ளவர்கள் இத்தகைய யோசனைகள் செய்கின்றார்கள். பகவான் பாபயோநிகள் என்றது ஸ்த்ரீ புமாங்களுடைய ஜந்மக்ஷேத்ரங்களை உத்தேசித்தன்று; ஜந்மகாரணங்களாகும் ப்ராசீந கர்மங்களை உத்தேசித்து அவ்வண்ணம் ஸாதித்தருளினது. ஶ்ருதியும், "𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌯𑌥𑌾𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌤𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌪𑌾𑌪𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨" என்று வெளியிட்டது. [அதாவது, எப்படிச்செய்ய, எப்படி ஆசரிக்க, ஒருவனுக்கு ஆபிமுக்யாம் உளதோ, அவன் அதற்கேற்ற பலத்துடன் கூடினவனாகின்றான்: ஸத்கர்மம் செய்கின்றவன் ப்ராஹ்மணாதி சரீரயுக்தனாகின்றான். பாபம் செய்கின்றவன் சண்டாளாதி ஶரீரப்ராப்தி அடைகின்றான். இந்தப் புண்ய பாபகர்ம ஸம்பந்தமும் ப்ராசீந புண்ய பாப ப்ரயுக்தம். ஆனால் ஸ்த்ரீகளையும் வைஶ்ய சூத்ரர்களையும், ப்ராசீந பாபகர்மத்தால் பிறந்தவரென அநுமிப்பதேனோவென்று கேட்பாய். சொல்கின்றேன் கேள். ஜந்மப்ரயோஜநம் பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியன்றோ? ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுடைய சரீரங்களும், வ்ருத்திகளும் அதனுடைய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளாய் நிற்கின்றன. ஸ்த்ரீகளுக்கு க்ருஹவ்யாபாரங்கள், சிசுக்களுடைய ஸம்ரக்ஷணை, கர்ப்பம், ப்ரஸவம் முதலான துன்பங்கள், நஶ்வரங்களில் ஸ்ப்ருஹை, ஸ்வஶரீராதிகளுடைய அலங்காரத்தில் இச்சை, இவை ஸ்வபாவத்தால் ஸம்பந்திக்கின்றன. ஸ்த்ரீப்ரஜ்ஞை என்று அவர்களுடைய சித்தவ்ருத்தியும் ப்ரதக்காக ஏற்பட்டிருக்கின்

றது. வைஸ்யன் த்விஜனனபோதிலும், ஸதா அர்த்தார்ஜந பரனு கின்றபடியால், ரஜோகுண ப்ரசுரன். சூத்ராதிகள் தமோகுண ப்ராசுர்யத்தாலோ, சுத்த தமோகுணத்தாலோ மூடப்பட்டவர்கள். இவர்களுக்குப் பரகதியைப்பற்றி ப்ரவ்ருத்தி கஷ்டத்தால் உண்டாகத்தக்கது. ஆதலால் இவரைப் 'பாபயோநிகள்' என்றூர். "க்ஷவிஶெஷ ஸூடூூஸாவாஸ" என்று, புண்யஜந்மத்தை அடைந்தவனும், ஸம்ஸர்க்காதி தோஷங்களால் பாபங்களை ஆசரிப்பவனுவான் என்று திருவுள்ளம். இவர்கள் யாவரும் பகவானை ஆஶ்ரயித்த மாத்ரத்தால் பரமகதியை அடைவார்கள் என்று ஸாதிக்கும்படி யிருந்தது. கைமுதிக ந்யாயத்தினல், ப்ராசீந ஸுக்ருதமடியாக ப்ராஹ்மண ஜந்மமடைந்து, புண்யகர்மங்களை யநுஷ்டிப்பவரும், அர்ஜுநனைப்போல் ராஜர்ஷிகளாய், பரமபக்தராய் நின்றவரும், பகவதாஶ்ரய பலமாகப் பரமபதத்தை அடைவார்கள் என்பது ஸித்தம். பகவானுடைய கர்மஶக்தியையும் ஜீவனுடைய ஜந்ம ஸந்ததியையும் ஒப்பாதவர்கள், மநுஷ்யர் யாவரும் ஸமாநமான சரீரசித்த ஸம்ஸ்காரங்களுடன் பிறக்கின்றூரென்பர். இது லோகாநுபவ விரோதம். நம்மிராஜாங்கத்தார் மதத்திலும், ஈஶ்வரன் ஒரு ஜாதியரைத் தனியாக நிறுத்தி அபிமாநித்தனனென்றும், அவர்பொருட்டு நிர்துஷ்டரான ஜாத்யந்தரர்களை நாசம்செய்தா னென்றும் கதையுண்டு. இப்படி யபிமாநித்ததும் அவரைக்கொண்டு அந்யரைச் செம்மைப்படுத்த வென்பர். இந்த ஈஶ்வர ப்ரயத்நம் பலிக்கவுமில்லை யென்பர். இது ஈஶ்வரனுக்குத் தகாதசெயல். அதனல் ஒருவர்க்கு நிர்ஹேதுக பக்ஷபாதமும், மற்றவரிடம் நிர்ஹேதுக நைர்க்ருண்யமும் ஈஶ்வரனுக்கு நேரிடும். நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர், ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யதோஷத்தை ஆரோபிக்கத் துணியமாட்டார். ஸர்வசேதநனும் அவ்வவனுடைய கர்மாயத்த சரீரஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தியுடன் கூடினவன் ஆகின்றூன். ஈஶ்வரன் கேவலம் கர்மாத்யக்ஷன். ஆதலால் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கள் ஸ்வகர்மங்க ளடியாகப் பாபயோநிகள் ஆனர்கள். ஆனல் சில ஸ்த்ரீகளுக்குச் சில ஏற்றம் ஏற்படுகின்றதென்பாய். அது அபவாதத்தால் ஏற்பட்ட விஷயம். சில ஸ்த்ரீகள் ஏற்றமடைந்தாரென்றூல், ப்ராயேண ஸ்த்ரீகள் அப்படியில்லை யென்பது ஸித்தமன்றூ? மைத்ரேயீ ப்ரஹ்மவாதிநீயாய் இருந்தாளென்று சொன்ன ஶ்ருதியானது அநந்தரமேவ, யாஜ்ஞ

வல்க்யரின் இதர பார்யையான காத்யாயநி ஸ்த்ரீப்ரஜ்ஞையுடன் கூடினவளே என்று சொல்லவில்லையா? ஆதலால் ஸ்த்ரீ ப்ரஜ்ஞை என்பது ப்ரஹ்மவாதித்வ 'விரோதியென்பது ஏற்படவில்லையா? ப்ராஹ்மணனுய்ப் பிறந்தவனெல்லாம் புண்ய வ்ருத்தியில் நிற்கின்ருனு? சூத்ரனெல்லாம் பாபாத்மாவா? இந்த வகுப்புகள் யாவும் ப்ராசுர்ய பாவத்தையிட்டு ஏற்பட்டன. எல்லா ஏற்பாடுகட்கும் விலக்குண்டு. காலதேச வைகுண்யத்தால் ஸாங்கர்ய காலம் நெருங்கிவிட்ட இப்போது, ப்ராஹ்மணன் ப்ராயேண சூத்ரதுல்யனே. பகு ப்ராஹ்மணர் சண்டாளத்வ ம்லேச்சத்வ க்யாதியையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டனர். அநார்யனுன சூத்ரனுக்கு வேதாத்யயநத்தில் அதிகாரமில்லை யென்பது அபசூத்ராதிகரணத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஸ்த்ரீகளுக்குத் தாத்ருஶ நிஷேதம் ஸாக்ஷாத்தாக ஏற்படவில்லை. அவர்களுக்கு வேதாத்யயநம் முதலான வ்ருத்தி இல்லாமல் போனதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு ப்ரசுரமாய் ஏற்பட்ட ஸ்த்ரீ ப்ரஜ்ஞதை தான். ஆனுலும் மோக்ஷகாரணமாகும் பகவதாஶ்ரயணத்துக்கு அவர்களும் அதிகாரிகளே. அந்த அதிகாரத்தை அவர்கள் ஸ்வகர்மங்களைப் பகவதாராதநமாகச் செய்து, ஸத்ஸங்காதிகளால் ஸம்பாதித்துக் கொள்கின்றனர்.'' என்று சொல்லி முடித்தனர்.

"குணங்களின் விபாகத்தாலும் அவற்றிற்குப் பொருந்திய கர்மங்களின் விபாகத்தாலும் பகவான் வர்ணங்களை உண்டாக்கியதாகச் சொன்னுர். தத்கால ஸ்திதியில் வர்ணஸாங்கர்யம் வ்ருத்தியடைகின்றதே.'' என்ருள் ஜநகநந்தினீ.

"ஆனுல் என்ன? வர்ணம் நஶித்துப்போய், ஜநங்கள் யாவரும் ராஜ்யலோபத்தாலும், தநத்தில் ஆசையாலும், போகத்தில் இச்சையாலும், அவற்றிற்கு ஏற்றபடி ப்ரவ்ருத்திகளில் ப்ரவிஷ்டர்களானுல், கேவல ஸத்வகுணத்தை உகந்த ஜீவன்கள் மிகுதியாக ஜந்மம் எடுக்கமாட்டா. லோகாதீதராயும், ஜந்மாபிமுகராயும் அப்படிப்பட்ட சேதநர் உண்டேயாகில், அவர் விஷயத்தில், ஈஶ்வரஶக்தியின் ப்ரவ்ருத்தியை நம் தேசத்தில் ம்லேச்ச ப்ராயராய்ப் பரிணமிக்கும் மநுஷ்யர் தடுத்து விடுவார்களா என்ன? கர்மாத்யக்ஷன் அவர்க்குத் தக்க ஜந்மங்களை, இந்த லோகத்தில் இல்லாவிட்டால் லோகாந்தரங்களில் தரமாட்டானே? ஜநகம்! உனது

ப்ரப்மைகள் நாஸ்திக வாதங்களைப்போல் தோன்றுகின்றன." என்று சொன்னார் கேசவாசார்யர்.

"தேவரீர்க்கு அப்படித் தோன்றுவது ந்யாயமே. தேவரீருடைய க்ருபையால் அடியேனுக்குக் குறையொன்று மில்லை. ஆனாலும் ஸ்நாந நிமித்தமாகக் குளங்கட்குப் போகின்றேன். பகவத்ஸேவையை உத்தேசித்து ஸந்நிதிக்குச் செல்கின்றேன். அக்காலங்களிலும், காலாந்தரங்களிலும் நம்மவரெனப்படும் ஸ்த்ரீகள் அடியேனுடன் சேர்கின்றார்கள். அடியேனுடைய ப்ரபத்நமின்றி அவர்கள் ஸம்பாஷிக்க அடியேன் கேட்க நேரிடுகின்றது. அவர்கள் ஸம்பாஷணையால் ஜநித்த ஸம்ஶயங்களைப்பற்றிக் கேட்கின்றேன். அவற்றிற்குத்தக்க ஸமாதாநங்கள் தேவரீரைப்போல் அடியேன் யோசிக்கச் சக்தியற்றவள். திருவுள்ளம் இசைந்தால் கேட்கின்றேன்." என்று மொழிந்தாள் ஜநகநந்திநீ.

"குழந்தாய்! கேள். நிவ்ருத்திக்கப்படாத ஸம்ஶயங்கள், மூலத்தில் வைக்கப்பட்ட கோடாலிபோல், நான் உன் விஷயமாகப் பட்ட கஷ்டங்களை யெல்லாம் நாசம் பண்ணிவிடும். கால வைகுண்யம் யாரைத்தான் தாக்கவில்லை? உன் ஸம்ஶயங்களைச் சொல்" என்றனர் கேசவாசார்யர்.

"ஸ்த்ரீகள் ஸமாஜங்களாய்ச் சேர்கின்றனர். ஒருவர் யோசனைகளைப் பிறர்க்குச் சொல்கின்றார்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் உண்டாம். அவர்களைப் புருஷர் இஷ்டப்படி விநியோகம் செய்ய யோக்யரல்லராம். புருஷர் பலதாரம் விவாஹம் செய்து கொள்கின்றனராம். ஸ்த்ரீகட்கு ஏகவிவாஹாநந்தரம் விவாஹ நிஷேதம் ந்யாய விரோதமாம். சரீரப்ரக்ருதிகள் இருவர்க்கும் ஸமாநமாம். ஸ்த்ரீகட்குப் பால்யவிவாஹம் சரீரதௌர்பல்யத்தை உண்டாக்குகின்றதாம். சிசுக்களும் துர்பலத்துடன் பிறக்கின்றனவாம். புருஷர்களைப்போல் ஸ்த்ரீகளும் பாஷாந்தரம் படித்து, அவர்களுக்குத் தோன்றியபடி விவாஹாதிகள் பண்ணிக் கொள்ளப்போகின்றனராம். இந்த யோசனைகட்கெல்லாம் ஶிஷ்டர்களுடைய ஸமாதாநம் என்னோ?" என்றனள் ஜநகநந்திநீ.

"இப்படி யோசிக்கும் ஸ்த்ரீகள் ஸமாதாநத்தையா அபேக்ஷிக்கின்றனர்? அதை அபேக்ஷிக்கும் உனக்கு அதைச் சொல்

கின்றேன். ஸ்த்ரீகளென்றும், புருஷரென்றும், ஜாதிபேதம் உண்டா? ஒரே மதாபிதாக்கட்கே, ஸ்த்ரீப்ரஜைகளும், புருஷப்ரஜைகளும் ஸந்ததிகளாகின்றன. ஒவ்வொரு புருஷனும் பெற்ற தாயையும், உடன்பிறந்த ஸஹோதரிகளையும், கொண்ட மனைவியையும், பிறந்த பெண்களையும் விச்வஸித்து, அவ்வவர்க்குரிய ஹிதங்களைச் செய்யவேண்டியவனன்ரு? ஸ்த்ரீகளென்று அவரைக் குளத்திலா தள்ளுகின்ருன். அப்படியே ஒவ்வொரு பெண்ணும், தகப்பனையும், புருஷனையும், ஸஹோதரர்களையும், குமாரர்களையும் விச்வஸிப்பதில்லையோ? ப்ரஜாவ்ருத்திக்கு ஸ்த்ரீகள் முக்ய காரணமாய் நிற்க, ப்ரஜைகளை கர்ப்பத்தில் ரக்ஷிக்குமவர், புருஷரால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவராகின்ருர். க்ரஹஸ்ததையானது, அதை நடத்திவர வெளியில் சென்று ஆர்ஜிக்கும் புருஷரை அபேக்ஷிக்கின்றது; அதற்குரிய க்ரஹவ்பாபாரங்களைச் செய்யும் பெண்களையும் அபேக்ஷிக்கின்றது. இருவருடைய பிந ப்ரவ்ருத்திகளும் கலந்து இல்லறம் நடக்கின்றது. இதில் வயஸ்ஸாலும், லோகாநுபவத்தாலும், யுக்தாயுக்த விவேகத்தாலும், ப்ராயேண சிறப்படைந்த புருஷன் க்ரஹஸ்வாமியென்றும், அவனுடைய ஆஜ்ஞைக்குள்பட்டு க்ரஹவ்யாபாரத்தை நடத்திவரும் ஸ்த்ரீ க்ரஹிணியென்றும், வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றனர். இதில் ஸ்த்ரீகட்கு ஏற்படும் ஈஷத்பாரதந்த்ர்யம், அதிமநோஜ்ஞமான ஸ்வாதந்த்ரியம் எனத்தகும். பகவானின்பொருட்டு ப்ரஹ்லாதனுடைய நிருபாதிக பாரதந்த்ர்யம் ஸுகமா? அவன் பிதாவினுடைய மித்யா பூதமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுகமா? ஸ்த்ரீகள் இஷ்டப்படி ஸ்வாதந்த்ர்யம் வஹித்தால் தடுப்பவரார்? யோக்யரான புருஷர் அவருடன் வாழமாட்டார். அதற்குமேல் ஆகப்போகின்ற தொன்றில்லை. இப்போது ஸ்த்ரீகளும், அவர்க்குண்டாயிருக்கும் நூதந ஸ்நேகிதரான புருஷர்களும், தூஷிக்கும் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் சிஷ்டாசாரங்களை அநுஸரித்து ஏற்பட்டன. சிஷ்டரென்ருல் சிஷ்டரென ஸம்மதித்து பஹுமாநிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் ப்ராஹ்மணர்க்குக் காமப்ரேரிதமான விவாஹத்தைச் சிந்தித்தாரில்லை. விவாஹத்தை ஒரு ஸம்ஸ்காரமாக விதித்தனர். ஸ்த்ரீகளுடைய மநோவாக்காயங்கள் காமதூஷிதங்கள் ஆகாதிருக்கும் ஸ்திதியில், அவற்றிற்கு உத்தேச்யனுகும்படியான பதியை மாதாபிதாக்கள் பெண்களைக் குறித்து வரிக்கத்தக்கவர். இப்படி ஸ்த்ரீ

கட்கு உத்தேப்ஶ்யனுன பதி ஏற்பட்ட பிறகு, பத்யந்தர சிந்தை ஸ்த்ரீகட்குக் காமத்தால்தான் உண்டாகவேண்டும். பெரியவர்கள் காமப்ரசாரத்துக்கு மார்க்கம் காட்டியிலர். அதை அடக்கத்தான் வழிகாட்டியுளர். ஆதலால் ஸ்த்ரீகட்கு ப்ரௌடாவிவாஹமும் புநர்விவாஹமும் நிஷேதிக்கப்பட்டன. புருஷர்க்கும் காமப்ர யுக்தமான விவாஹநிஷேதம் உண்டு. காமத்தால் கந்யைகளைப் புருஷர் மணக்கின்றுரெனத் தகுமோ? அவர் மணம்செய்து கொள்வதும் தர்மத்தின் பொருட்டும் ப்ரஜைகளின் பொருட்டும். ப்ரதமபத்நீ வியோகம் நேரிட்டால், அக்காரணங்களைக்கொண்டே புருஷர் புநர்விவாஹம் செய்துகொள்கின்றனர். ப்ரஜைகள் உண் டாயிருந்தால் தர்மார்த்தம் செய்துகொள்கின்றனர். ஸந்யாஸம் பண்ணிக்கொள்ளத்தக்க வைராக்யம் இல்லாதிருந்தால், நிராப்ஶ்ர மிகளாய் இருக்கக்கூடாதாகையால், புநர்விவாஹம் செய்துகொள் கின்றனர். இவையாவும் ஶாஸ்த்ரப்படி இப்போது நடக்கின்ற னவா? எனக் கேட்கலாம். காலவைகுண்யத்தால் நடவாது நிற்க லாம். அநேகமாக ஶாஸ்த்ராநுகரணம்தான் மிகுதியாய் நிற்க லாம். ஆனுல், லோகமறிய ஶாஸ்த்ராதிலங்கநம் செய்பவர் செய் யட்டும். காமப்ரேரிதராய்த் தர்மவிரோதிகளாய் ப்ரவ்ருத்திக் கின்றவர்கள், தாங்கள் இன்னும் ப்ராஹ்மணர் என்று அபிமா நத்தை வஹிப்பானேன்? மற்ருேர்க்குப் பால்யவிவாஹ நிஷேத மில்லேயே? ப்ராஹ்மணரைப்போல் மற்ருேர் நடந்தாராகில், அவ ரிடம் பஹுமாநத்தால் நடக்கின்றனர். பஹுமாநம் நீங்கியதா கில், அவர் செயல்களைத் தடுப்பவரார்? ஜாதிக்குரிய வழக்கங்களை அதிக்ரமித்துவிட்டு, ஜாதியைவிடமாட்டே னென்பவர் யோக் யரா? அவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளாத ஜாதியார் அயோக்யரா? ஐஹிகத்தில் ஸுகமாக விருப்பதை யாவரும் காலக்ரமத்தில் தேடிக்கொள்வர். ஶாஸ்த்ர மர்யாதையும் காலக்ரமேண குன்றும்.

ஆனுல் ஸ்ரீகளுடைய ஸ்வாதந்த்ரியம் ப்ரௌடாவிவாஹத் தாலும், விதவா விவாஹத்தாலும் மாத்ரம் ஏற்படாது. காமத் தாலோ, காரணுந்தரத்தாலோ, விவாஹம் செய்துகொள்பவரில், ஒருவர்க்கோ, இருவர்க்குமோ, மற்றவரைப்பற்றிக் காமம் நீங்கி யோ, அந்யத்ர காமம் உண்டாகியோ, ஸௌஜந்யம் போனதாகில், அவர்க்குள் விவாஹ நிவ்ருத்தியும், பிறகு ஒவ்வொருவரும் அந் யத்ர இஷ்டப்படி விவாஹம் செய்து கொள்ளுவதும் ஏற்பட்

டால்தான் ஸ்வாதந்த்ர்ய பூர்த்தியுண்டாகும். பிரிந்தவரின் ப்ரஜை களையும், புநர் விவாஹம் செய்துகொண்ட ஸ்த்ரீகளின் ப்ரஜை களையும் ராஜாங்கத்தார் காப்பாற்றவேண்டும்.

பாஷாந்தராப்யாஸம் ப்ராயேண நம்முடைய மதத்துக்கு விரோதியே. வித்யை பாஷாந்தரமாத்ர நிஷ்டமன்று. வ்ருத்தி நிமித்தமாக நம்மவர்கள் பிள்ளைகட்குப் பாஷாந்தராப்யாஸம் பண்ணிவைக்கின்றனர். அது வ்ருத்தியை மாத்ரம் ஸாதித்துக் கொடுக்கவில்லை. ஸ்வதர்மத்வேஷத்தையும் உண்டு பண்ணுகின் றது. நம்முடைய தர்மத்வேஷிகளும், மதாந்தர நிஷ்டர்களும் வித்யாகுருவாகில் வேறு விளைவை உத்தேசிக்க வழியில்லை. ஸ்த்ரீ களுக்குப் பாஷாந்தரப் பயிற்சிசெய்ய நிர்ப்பந்தமில்லை. செய்தா ராகில், அவரும் அப்பயிற்சியுடன் கூடிய புருஷரைப்போலாவார். ஸ்த்ரீகள் கெடாதநின்றால், ஜாதி தர்மம் அத்யந்தம் கெடாது. அவரும் கெட்டால் வைதிகாசாரத்தை ஏட்டில்தான் பார்க்கவே ண்டும். உன் ஸந்தேஹ நிவ்ருத்திக்காக இவ்வளவு தூரம் சொன் னேன். இதை நீ தெரிந்துகொண்டு ஸ்த்ரீ ஸமாஜங்களுக்கு உபதேசிக்கப்போனால் அது பயன்படாது. பள்ளிக்கூடம் போ கும் பையன் ஸந்த்யாவந்தநத்தை விட்டானாகில், யுக்தாயுக்த விசாரம் செய்தா விடுகின்றான்? எச்சிலையும் தீட்டையும் விசா ரம் செய்தா மேற்கொள்ளுகின்றான்? விசாரம் செய்தா அபக்ஷ்ய பக்ஷணமும், அக்ருத்யகரணமும் செய்கின்றான்? இவை பள்ள மடை. இழிவதற்கு எளிதாய் இருக்கின்றன. ஸம்ஸர்க்கங்களால் உண்டாகின்றன. பள்ளிக்கூடம் போகும் பெண்களும் பள்ளி களாய்த் தான் பரிணமிப்பர். ப்ராயேண நாஸ்திகரும் ஆய்விடு வர். உன் வார்த்தைகளைக் கேளார். ஸமாதாநம் உனக்கென்று சொன்னேன். அவர்க்காகச் சொல்லவில்லை." என்று கேசவா சார்யர் முடித்தனர்.

அதைக்கேட்ட ஜநகநந்தினி, "தேவரீர் ஸாதித்ததெல்லாம் நிஜமே. ஸம்ஸர்க்கங்களால் கெடுகின்றவர்கள் ஸதஸத்விவேசநம்

செய்யமாட்டார். முநிகள் வார்த்தைகளைக்கேட்ட கிளி, முநிகள் வசநங்களைச் சொல்லும். வேடர் சொற்களைக் கேட்டால் வேட ரெனக் கூவும். இன்னுமொரு ப்ரஸ்நம் கேட்கின்றேன். இந்த லோகத்தில் கார்யாகார்ய நிஸ்சயங்கட்கு ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாண மென்றான் ஈஸ்வரன். ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்கள் பிந்நாபிப்ராயங்களைக் கொள்கின்றார்களே. ப்ராசீநகாலங்களில் ப்ரௌடையான ஸ்த்ரீ கள் விவாஹம் செய்துகொண்டனரே. 'நஷ்டே ம்ருதே ப்ரவ்ர ஜிதே' எனும் மந்வாதிகளுடைய வசநமும் உண்டே." என்று சொன்னாள். "ஆசார்யர்களென ருஷிகளும் நமது பக்திக்கு அர் ஹர். அந்தந்த காலத்திய ஸிஷ்டாசாரங்களை உத்தேசித்து அவர் அபிப்ராயங்கள் பேதிக்கின்றன. ப்ரௌடையான பெண்கள் விவா ஹமும், 'நஷ்டே ம்ருதே' எனும் ஸ்லோகப்படி ஆசாரமும் க்வ சித் க்வசித் யுகாந்தரங்களில் நடந்திருக்கலாம். அவை ஸிஷ்டாசார மன்றென்று தான் த்யாகம் செய்யப்பட்டன." என்று கேசவா சார்யர் சொல்ல, ஜநகநந்தினி, "அப்படியே தத்காலம் ப்ராசீந கால வழக்கங்களே ஸாதுவாகத் தோன்றக்கூடாதோ? பால்ய விவாஹத்தால், ஸ்த்ரீகட்கும், ஸிஸுக்களுக்கும் தேஹதுர்ப் பலம் உண்டாவதை யோசித்தும், வைதவ்ய மடைந்த அநேக சிறு பெண்கள் காமவஸராய்ப் போய் அதை அடக்கத் திறனற்றிருப் பதை யோசித்தும், ப்ராசீந ஆசாரங்களை இப்போது அநுஸரிக்கத் தகாதா?" என்றனள்.

"குழந்தாய்! "யே தத்ர ப்ராஹ்மணாஸ்ஸம்மர்ஸிந:, யுக்தா ஆயுக்தா:, அலூக்ஷா தர்மகாமாஸ்ஸ்யு:" என்று ஆசாரங்களை மாற்றத்தகுந்த அதிகாரிகளை ஸ்ருதி விவரிக்கின்றது. அந்த அதி காரம், ப்ரஷ்டர்க்கும், பதிதர்க்கும், தத்துல்யராய் நம்மவரெ னும் பெயரை த்யஜிக்காதவர்க்கு உண்டாகாது. அதை அவரே அறிந்திருக்கின்றனர். ஆதலால் ஸமீபகாலத்தில் நம் ஸந்நிதியில் பண்டிதர்களை வரவழைத்துத் தாம் கொண்ட கருத்தை அவர் கருத்தென்று லோகத்தார்க்கு எண்பிக்க ஆரம்பித்தனர். அது

பயன்படவில்லை. ஸாதுக்களான ப்ராஹ்மணர் தர்ம காமர்களாய் ஆசாரங்களை மாற்ற வெண்ணிணுல் பழிக்கமாட்டோம். அது பர்யந்தம் ஆசாரத்திலிருக்கும் ஸ்ம்ருதிகள் பகவதாஜ்ஞையென ஆதரிக்கத்தக்கன. அப்போதும், காமத்தைக் காப்பாற்ற செய்யப்பட்ட ப்ரயத்நங்கள் ப்ராஹ்மணர்க்கு உதவா. பகவான் ஆசார்யர்கள் ஜிஹ்வையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றுன். அவ்வண்ணமே தர்மப்ரவர்த்தகர்களுடைய வசநங்களையும் ஆதரிக்கின்றுன். தர்மமானது யுகங்களைப்பற்றியும், காலங்களைப்பற்றியும் பேதிக்கப் பொருந்தும். பகவான் மர்யாதைகளை ஸ்தாபிக்க அவதரிக்கின்றுன் என்றுல், வைதிகாசாரத்தை வேரில் வெட்டுகின்றவர் க்ரியைகளை உகப்பனே? உகக்கமாட்டான்." என்று கேசவாசார்யர் சொல்லிமுடித்தார். ஜநகநந்தினியும் பிதாவைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்துவிட்டு உள்ளே சென்றனள்.

பத்ராதிபர்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌧𑌿𑌗𑌶𑍁𑌚𑌿𑌮𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌲𑌜𑍍𑌜𑌂
𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷! 𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯𑍈𑌃 ।
𑌵𑌿𑌧𑌿𑌶𑌿𑌵𑌸𑌨𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌦𑍂𑌰𑌂
𑌤𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌨𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃 ॥ **47.**

---

47. கீழ் 17 ஶ்லோகங்களினால் த்வயத்திலுள்ள நான்காம் வேற்றுமைப் பதத்தின் அபிப்ராயத்தை விஸ்தரித்துப் பேசி, அவைகளுள் 17 - வது ஶ்லோகத்திலுள்ள '𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿' என்னும் பதத்தினால் 'ஸர்வதேஶத்திற்கும் ஸர்வகாலத்திற்கும் உசிதமான நிருபாதிக ஸர்வவித கைங்கர்யமே தமக்குப் பரமப்ரயோஜநமா யுள்ளது' என்னும் தாத்பர்யத்தை ஸூசிப்பித்த பிறகு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், '𑌧𑌿𑌗𑌶𑍁𑌚𑌿𑌮𑍍' என்று தொடங்கும் இந்த ஶ்லோகத்தினால் தம்மை நிந்தித்துக் கொள்வதான வ்யாஜத்தைக்கொண்டு, 'தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பரம புருஷார்த்தமானது மற்றைப் புருஷார்த்தங்களெல்லாவற்றையும்விட மிகவும் உயர்ந்தது' என்பதையும், 'அந்தப் பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதில் தமக்கு உள்ள த்வரை மிகவும் அதிகம்' என்பதையும் வ்யஞ்ஜிப்பிக்கிறார். அதாவது - ப்ராப்யனான ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வ வைலக்ஷண்யத்தையும் தமது அந்யாத்ருஶமான நைந்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'ஸர்வ பரித்யாஜ்யனாக இருக்கும் நான் எவ்விதத்தில் பகவத் ப்ராப்திக்கு யோக்யனாவேன்?' என்று அகலப் பார்க்கிறார் போலும்.

𑌹𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷! 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌶𑌿𑌵 𑌸𑌨𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 (𑌅𑌪𑌿) 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌦𑍂𑌰𑌂 𑌤𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌨𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇, (𑌤𑌂) 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌮𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌮𑌲𑌜𑍍𑌜𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌧𑌿𑌕𑍍 । [ஹே புருஷோத்தமனே! யோகி ச்ரேஷ்டரில் ப்ரதம பரிகணநீயரான ப்ரஹ்ம ருத்ர ஸநகாதிகளாலும் கூட நினைக்கைக்கும் அத்யந்தம் தூரமாயுள்ளதான உன்னுடைய கைங்கர்யத்தை நிஹீநாக்ரகண்யனான நான் யுக்தாயுக்தம் விசாரியாமல் இஷ்டப்படி யெல்லாம் நடக்கிறவனாய்க்கொண்டு அடைய விரும்புகிறேனே; அப்படிப்பட்ட அத்யந்தம் அசுசியாகவும் ஸுசிக்ஷித னல்லாதவனாகவும் நிர்பயனாகவும் லஜ்ஜையற்றவனாகவு மிருக்கும் என்னை வெறுக்கிறேன்.]

ஆத்ம ப்ரசம்ஸையும் ஆத்ம நிந்தையும் கூடாதென்று சாஸ்த்ரம் நிஷேதிக்கையில், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், எவ்வாறு இவ்விடத்தில் ஆத்மநிந்தையில் இறங்குகிறார்? என்று கேட்டால், சாஸ்த்ர நிஷேதத்தின் தாத்பர்யம், 'தோஷாவஹ மாகும்பொழுது மாத்ரம் அவை கூடா, குணத்தின் பொருட்டு ஆகும்பொழுது கூடும்' என்று மறுமொழி சொல்லக்கூடும். ஆஞ்ஜநேயாதிகளின் விஷயத்தில் ஆத்ம ப்ரசம்ஸை குணமாவது போல, இவ்விடத்தில் ஆத்மநிந்தை குணமே ஆகின்றது. அதாவது - ஹார்த்தமாக உணரப்படும் தமது தைந்யத்தை க்யாபநம் செய்யுமிடத்தில் ஆத்ம நிந்தை தோஷாவஹமன்று என்பது தாத்பர்யம். "வளவேழுலகில்" ஆழ்வார் தம்மை நிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் அறியோமோ? உண்மையாகவே, தமது நிஹீநதையை அநுஸந்திக்கும் ஸ்ரீ ஆளவந்தார், 'ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான அந்தப் பரமபுருஷன் நம்மால் விரும்பப்படுகிறான்' என்னும் இந்த ஒரு ஸம்பந்தத்தால் அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு எங்கே தோஷம் ஏற்பட்டுவிடுமோ? என்று பயப்படுகிறார்.

பரமபுருஷ - ஹே ஸர்வாதிகனான புருஷோத்தமனே! ‘பகவான் நித்ய ஸூரிகளாலன்றோ ஸேவிக்கத்தகுந்தவன்? அவ்வளவு உயர்ந்தவனைச்சுமேதே!’ என்பதை இந்தப் பதம் வ்யஞ்ஜிப்பிக்கின்றது.

யோகிவர்யாக்ரகண்யை: விதிஶிவஸநகாத்யை: - பகவத் பக்தர்களுக்குள் அக்ர கண்யரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளென்ன, ஸநகாதிகளென்ன இவர்களாலேகூட. ஸநகாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவநா நிஷ்டர்கள், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் உபய பாவநா நிஷ்டர்கள் என்று ஒரு விபாகமுண்டு. அதை அவலம்பித்து எல்லாரையும் ஸங்க்ரஹிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில் இவர்களெல்லாரும், துல்யாதிகாரத்தை வஹிக்காமல் இருக்கையிலும், ஒரே பதத்திற் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

த்யாதுமத்யந்ததூரம் - நினைக்கைக்கும் அதிமாத்ரம் தூரமாயிருக்கும். மாநஸிகமான நினைக்கைக்கே அவ்வளவு தூரமாக இருந்தால் காயிகமான ப்ராப்திக்கு எவ்வளவு தூரமாக இருக்கவேண்டும்? என்பது குறிப்பு.

தவ பரிஜநபாவம் - உன்னுடைய கைங்கர்யத்தை. ‘கொம்புத்தேன் போல அத்யுந்நதமான இடத்தில் இருக்கையிலும் அதன் நிரதிஶய போக்யதையன்றோ இந்த முடவனை ஆகர்ஷித்துவிட்டது?’ என்று வருத்தப்படுகிறார். தவிரவும், ‘உனக்கு அநுரூபமாயுள்ள அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள் கணக்கற்றவர்களாக நான் முன்னே நான் முன்னே என்று கைங்கர்யம் செய்யக் காத்திருக்கையில், அத்யந்தம் அநநுரூபமாயிருக்கும் என்னுடைய கைங்கர்யத்தை நீ அபேக்ஷிப்பது எப்படி?’ என்றும் ஶோகிக்கிறார்.

காமவ்ருத்த: யோஹம் காமயே - லோக ஶாஸ்த்ரங்களை ஆதரிக்காமலே இஷ்டப்படியெல்லாம் நடந்துகொண்டு விஷய

S37

ப்ரவணனு யிருக்கும் நான் அடைய விரும்புகிறேனே. 'கேவலம் ஸங்கத்தை மாத்திரம் நான் அபேக்ஷிக்க வில்லை; 'க்ஷா லாக்ஷா தூர்வாணி' என்றும் 'க்ஷா வ்ரஹஷிடூயிஷ்யாமி' என்று மன்றோ நான் என்னுடைய த்வரையை வெளியிட்டுக் கூப்பிட்டேன்?' என்பதை 'காமயே' என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கிறது.

அஶுசிம் அவிநீதம் நிர்தயம் அலஜ்ஜம் மாம் இதி. அஶுசிம்- ப்ராக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதனாலேயே அஶுத்தனாயிருக்கும். தேஹ ஸம்பந்தமே இல்லாமலிருக்கும் நித்யரன்றோ ஶுத்தராவார்? தவிரவும், 'எனக்குப் பாவஶுத்தியே இல்லையே! அப்படி இருக்கையிலும் அது இருப்பது போலவே நான் நடிக்கின்றேன்; ஆகையால், நான் அத்யந்தம் அஶுத்தன்' என்றும் தாத்பர்யம். 'அவிநீதம்' அஶிக்ஷிதனை. 'பெரியோர்களைத் தேடி அடைந்து, 'ஸ்வாமிந்த்ரு ஶாஸிதாரம்' என்கிறபடி அவர்களால் ஶிக்ஷிக்கப்பட்டிருந்தாலன்றோ எனக்கு உன்னுடைய ப்ராப்தி உண்டாகும்; அது இல்லாததனால் அவிநீதன்' என்பது தாத்பர்யம். எனக்கு ஆசார்ய ஸம்ஶ்ரயம் நேர்ந்தும் அது டம்பத்தின் பொருட்டன்றோ ஆகிவிட்டது? என்பது கருத்து. 'நிர்பயம்' பயமில்லாத. 'அயோக்யன் துர்லபமான வஸ்துவை ஆசைப்படுவது, நாய் புரோடாஶத்தை இச்சிப்பது போலவன்றோ? அப்படி இச்சிக்கும் ஶ்வாவுக்குத் தடியடி பலமாகக் கிடைப்பது போல எனக்கும் ஶிக்ஷை கிடைக்குமே!' என்னும் பயமற்றவன் என்பது கருத்து. 'நிர்தயம்' என்று ஒரு பாடமுமுண்டு. அப்பொழுது 'நான் செய்யும் அபசாரம் எனக்கு ப்ரத்யவாயத்தை ஜநிப்பிக்கிற தன்றிக்கே என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் நஶிப்பிக்கும் என்பதை நான் அறிந்திருக்கிருக்கையிலும் அந்த அபசாரத்தில் நான் ப்ரவ்ருத்திக்கிறேனே! இதைவிட வேறு நிர்த்தயத்வமும் உண்டோ?' என்பது தாத்

பர்யம். 'அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போல, விலக்ஷண போக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணுற்றுத் தூஷிக்கப் பார்த்த நிர்த்தயனை' என்பது ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை அநுக்ரஹித்திருக்கும் தாத்பர்யம். 'அலஜ்ஜம்' - வெட்கமற்ற. 'ஸார்வபௌமனைப் பரிஷ்வங்கம் செய்துகொள்ள வேணும் என்னும் அபிலாஷை கொண்டிருக்கும் கடதாஸிபோல, அநுசித விஷயத்தில் மநோரதம் கொண்டிருக்கும் நான் எல்லாராலும் பரிஹஸிக்கப்படுவேனே என்று லஜ்ஜிக்கவு மறியாத என்னை' என்பது கருத்து. மாம் - என்னை. அஹங்காரம் முதலிய பிசாசங்களினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் என்னை என்பது தாத்பர்யம். யதி - இதனால் தம்மை வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார்.

"லோகயாத்ரா பயம் லஜ்ஜா தாக்ஷிண்யம் தர்மஶீலதா ।
பஞ்ச யத்ர ந வித்யந்தே ந குர்யாத்தேன ஸம்கதிம் ॥"

[எவனொருவன், லோகத்திற்குக் கட்டுப்படாமலும், பயம் லஜ்ஜை தாக்ஷிண்யம் இல்லாமலும், தர்ம விருத்தமாகவும் நடக்கிறானோ, அவன் ஸங்கத்திற்கே அநர்ஹன்] என்று சொல்லுகிறபடி, நிர்பயனாகவும் நிர்லஜ்ஜனாகவும் துர்விநீதனாகவும் அசுசியாகவும் தம்மை அநுஸந்தித்துக் கொள்வதனால், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், 'நாமும் ஸர்வ விதத்திலும் பரித்யாஜ்ய ராகிறோம்' என்று தம்மை வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ அஹோபில மடம்.

சென்ற வைகாசி மாஸத்தில், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் திவ்ய ஆஸ்தாநத்தை நாலு ஐந்து வருஷங்களாக அலங்கரித்து வந்த ஸ்ரீ பராங்குஶ யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் திருநாட்டை யலங்கரித்த வுடனே, அவருடைய நியமநத்தின் பேரில் ஸ்ரீ ரங்கநாத சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் என்னும் அபரநாமம் பெற்றிருக்கும் ஸ்ரீ காரக்குறிச்சி ஸ்வாமி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய திவ்ய ஆராதநத்தை அங்கீகரித்து அந்தத் திவ்யஆஸ்தாநத்தின் அதிபதியாக எழுந்தருளினர் என்னும் வ்ருத்தாந்தம் ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஜ்ஞாந அநுஷ்டாந ஸம்பத்தும் ஆத்மகுண பூர்த்தியும் அதிமாத்ரம் ஶ்லாகநீயங்களாக இருப்பதை அந்த ஸ்வாமியை நேரில் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தவர் எல்லாரும் அநுபவித்து அறிந்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய திருவாராதநம் குறைவற நடக்கவேண்டு மென்பதிலும், பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் தழைத்து ஓங்க வேண்டு மென்பதிலும், ஶாஸ்த்ரோக்தமாக எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து ஜகத் முழுவதும் ஆத்யந்திக ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டு மென்பதிலும் அந்த ஸ்வாமிக்கு இருக்கும் அபிநிவேஶம் இவ்வளவு என்று சொல்லமுடியாது. ஏற்கெனவே இந்தப் பத்ரிகையில் ஒருகாலத்தில் விஜ்ஞாபகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய திவ்ய சரணாரவிந்தங்களில் ஐகாந்திக நித்ய கிங்கரத்வத்தை வஹித்து, அதனால் தமது ஜீவிதத்திற்கு க்ருதக்ருத்யதையை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆஸ்தையே அந்த ஸ்வாமியை இந்த ஆஸ்தாநத்தை அங்கீகரிக்கும்படி செய்தது. அவர், இந்த ஆஸ்தாநத்தின் தர்மம் முழுவதையும் பூர்ணமாக உணர்ந்தவரே. அந்தத் தர்ம பரிபாலநத்தையே பெரிதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்பதற்கு நிதர்ஶநமாக இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் யாத்ரோத்ஸவம் கண்டருளுவதை நாம் பார்க்கலாம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆஸ்தாநத்திற்கு எழுந்தருளினவுடன், ஸாமாந்ய ஜநங்களில் அநேகருக்குப் பற்பல ஶங்கைகள் மனத்தில் ஜநித்தன. அநேக ஔத்தரர்கள், 'இனி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் தாம்ரபர்ணீ தீரத்திலேயே நித்ய வாஸம் கண்டருளப்போகிறார்' என்று சொன்னதையும், அநேக தாக்ஷிணாத்யர்கள் 'ந்ருஸிம்ஹனுடைய விஶேஷ கடாக்ஷத்திற்குத் நாமே பாத்ரமாகி விட்டோம்' என்று நினைத்ததையும் நாம் அறிவோம். அந்த ஶங்கை யெல்லாவற்றையும் வ்யுதாஸம் செய்து கொண்டு, எவ்வித வைஷ

ம்ய நைர்க்ருண்யமு மின்றிக்கே, ஆஶ்ரிதர்களின் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தையே பெரிதாகக் கருதி இப்பொழுது ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீ அஹோபிலம் முதலிய திவ்யதேஶங்களுக்கு யாத்ரையாக எழுந்தருளுவதைப் பார்க்க நாம் அதிமாத்ரம் ஆஹ்லாதிக்கிறோம். ஒருகால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ரு ஸிஹ்மனுடைய விபூதியின் அபிவ்ருத்தி விஷயத்தில், பரம்பராகதமான ஆசாரங்களுக்கு விரோதமின்றிக்கே இக்காலத்திற்கு அநுகுணமாகச் சில நூதந வ்யவஸ்தைகளைச் செய்ய ஸ்ரீ ஸ்வாமி இன்னும் முயலவில்லை யென்று சிலர் நினைக்கலாம். அப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தியின் ஸ்வரூபத்தை விஶதமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அவர்கள் விஜ்ஞாபநம் செய்யும் பக்ஷத்தில், குணக்ரஹண ஶீலமுள்ள அந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த விஜ்ஞாபநங்களை ஆதரவுடன் திருச்செவியிற் சாத்திக்கொண்டு யதோசிதம் அவைகளுக்கு ஸமாதாநத்தை நியமித்தருளுவர் என்பதில் கிஞ்சித்தேனும் ஸந்தேஹமில்லை.

இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மன் பெங்களூர் துளஸீதோட்டத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறதாகவும், இன்னும் 10 திநங்கள் அவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருக்கப் போகிறதாகவும், பிறகு அஹோபிலம் மார்க்கமாக கெத்தவாலுக்கு எழுந்தருளி, வரப்போகிற ஶரத்காலத்தில் ஸ்ரீ அஹோபிலத்தை மறுபடியும் அலங்கரிக்கப்போகிறதாகவும் இப்பொழுது ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலிருந்து கிடைத்திருக்கும் ஸ்ரீமுகத்தினால் தெரியவருகிறது.

மைஸூரில் மஹாராஜா அவர்கள் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கு உத்தம மர்யாதையைச் செய்வதில் நோக்கம் இல்லாமல் இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அவ்விடம் எழுந்தருளாமலே பெங்களூருக்கு எழுந்தருளி விட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இந்த மர்யாதை விஷயமாகப் பற்பல ஸமயங்களில் பலபெயர்கள் மஹாராஜா அவர்களுக்கு மனுச்செய்துகொண்டார்கள்; பிறகு மைஸூர் ராஜாங்கத்தார், இந்த மனுக்களை மிக்க ஶ்ரத்தையுடன் தாம் ஆலோசித்ததாகவும், இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மர்யாதை ஸம்பந்தமான வ்யவஸ்தையை மாற்றுவதற்குத் தகுந்த காரணம் தமக்குப் புலப்படவில்லை யென்றும், சென்ற பிப்ரவரி மாஸம் 1வ ஒரு உத்தரவு செய்திருக்கிறார். அந்த உத்தரவை அநுஸரித்தே இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிஹ்மன் விஷயத்தில் அந்த ராஜாங்கத்தார் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நாம் நினைக்கிறோம். அந்த உத்தரவில் ஏதாவது க்ரம விரோதமாவது பழைய பரிபாடிக்கு வேற்றுமையாவது இருந்தால், அதை அறிந்த ஆஸ்திகர்கள் அந்த ராஜாங்கத்தாருக்கு அந்த விரோதங்களைக்கண்டு மறுபடியும் மனுச்செய்துகொள்வார்களென்று நம்புகிறோம். பெங்களூரில் தகுந்த பதவியில் இருக்கும் ஸ்ரீ உ.ஸ. பி. கே. கருடாசார்ய ஸ்வாமி தாம் இதில் நேதாவாக இருக்கவேண்டுமென்பது நம்முடைய ப்ரார்த்தனை.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

சந்தா தாரர்களுக்கு விஜ்ஞாபநம்.

சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரில் நடைபெற்ற மஹா ஸங்கத்திற் செய்யப்பட்ட தீர்மானங்களை அநுஸரித்து, ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் இப்பொழுது உபக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கும் 6 - வது ஸம்புடம், வருகிற ஸெப்டம்பர் மாஸத்துடன், அதாவது 8 - ஸஞ்சிகைகள் ஆனவுடன் முடிக்கப்படுமென்றும், பிறகு அடுத்துவரும் அக்டோபர் மாஸத்தில் உபக்ரமிக்கப்படும் 7 - வது ஸம்புடம் முதலாக மேல்நடக்கும் ஸம்புடங்களெல்லாம், ஸம்புடம்ஒன்றுக்கு 12 - ஸஞ்சிகைகள் வீதம் வெளிப்படுத்தப்படுமென்றும் இதனால் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகின்றேன்.

சந்தா விஷயத்தைக்குறித்து, இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் நியமங்களின்படி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்த ஸபையின் அங்கத்தினராக இருப்பதற்கு மாத்திரம் வார்ஷிகச் சந்தா ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றதே தவிர, தீபிகைக்காக எவ்வித சந்தாவும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. ஸபையின் அங்கத்தினராக இருப்பவரெல்லார்க்கும் தீபிகை, எவ்வித சந்தாவுமின்றிக்கே கொடுக்கப்படும் என்பது நியமம். அப்படி அங்கத்தினராக ஸபையைச் சேர்பவர்களெல்லாரும் தீபிகையைப் பெறுவதுடன், அங்கத்தினர்களுக்குரிய மற்றை ஸகலவித பாத்யங்களையும் பெறுவார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இப்பொழுது நடை பெறும் வருஷமானது வருகிற ஸெப்டம்பர் மாஸத்துடன் முடிவுபெறுகிறபடியால், இப்பொழுது செலுத்தப்படும் சந்தாவும் அதனுடன் முடிவுபெறுமென்பதைச் சந்தாதாரர்கள் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும்.

ஸபையின் அங்கத்தினராகச் சேர்வதற்கு இஷ்டமில்லாமல் தீபிகை மாத்திரம் வேண்டுமென்று யாராவது அபேக்ஷித்தால், அவர்களுக்கு, இந்த 6 - வது ஸம்புடம், 8 - ஸஞ்சிகைகள் உள்ளதானபடியால், ரூ. 2 - க்கும், அதற்கு அடுத்து வெளிப்படும் ஸம்புடங்களெல்லாம், ஸம்புடம் ஒன்றுக்கு ரூ. 3-0-0 க்கும் விற்கப்படும்.

இது வரையில் சந்தாவைச் செலுத்தாமலிருக்கும் சந்தாதாரர்கள் க்ருபையாக, கீழ்க்கூறிய விதிகளை அநுஸரித்து, தங்கள் தங்கள் சந்தாவைச் சீக்கிரத்தில் அனுப்பியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

எஸ். வாஸுதேவாசாரியர்,
காரியதரிசி, ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை.
11, கேசவப்பெருமாள் ஸந்நிதிவீதி,
மயிலாப்பூர், சென்னை.

மயிலாப்பூர்,
15-4-16.

542

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை.

நியமங்களின் ஸங்க்ரஹம்.

1. ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனால் ப்ரவர்த்திதமாயுள்ள ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் அபிவ்ருத்தியே இந்த ஸபையின் முக்கியமான உத்தேஶம்.

2. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஸபையின் அங்கத்தினராவதற்கு அதிகாரிகள்.

3. ஸபையைச் சேரவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கும் நிராகரிக்கிறதற்கும் ஸபையின் நிர்வாஹக கமிடியாருக்கே ஸர்வாதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

4. ஸபையின் முதல் வகுப்பு அங்கத்தினராகச் சேர வர்ஷம் ஒன்றுக்கு ரூ 5—0—0 ம், இரண்டாவது வகுப்பு அங்கத்தினராகச்சேர வர்ஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 3—0—0 ம், சந்தாதொகையாகச் செலுத்தவேண்டும். முதல் வர்ஷத்திய சந்தாவை ப்ரதம ப்ரவேஶகாலத்திலேயே செலுத்தவேண்டும்.

5. ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் அக்டோபர் மாஸம் முதல் தேதி முதல் அடுத்த வர்ஷத்திய ஸெப்டெம்பர் மாஸம் 30உ வரையில் ஸபையின் வர்ஷமாகக் கணிக்கப்படும்.

6. ஸபையின் அங்கத்தினரெல்லாருக்கும் ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை என்னும் பத்ரிகை வேறு எவ்விதச் சந்தாவுமின்றிக்கே ப்ரதிமாஸமும் அனுப்பப்படும்.

☞ ஸபையின் சந்தாதொகையும் ஸபை ஸம்பந்தமான மற்றை ஸகலவித பத்ரிகைகளும் கீழ்க்கண்டிருக்கும் விலாஸத்திற்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் பி-ஏ., எல்-டி.

கார்யதர்ஶி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

11, கேஶவப்பெருமாள் ஸந்நிதிவீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை.